VI.—GOVERNMENT BILL

THE MADRAS CHILDREN (AMENDMENT) BILL, 1958 (L.A. BILL NO. 10 OF 1958).

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Mr. Speaker, I beg to move—

"That the Madras Children (Amendment) Bill, 1958 (L.A. Bill No. 10 of 1958), as amended by the Joint Select Committee be taken into consideration."

Legislation dealing with juvenile delinquency in this State is contained in the Madras Children Act, 1920. The question of amending the Act has come up to Government frequently, as the methods pursued in different certified schools and other institutions established under the Act are considered inadequate. In 1950, a Bill was prepared on the basis of the recommendations of Lt. Col. Ford Thomson, the Adviser in Child Psychology to the Government in 1948. The Bill was considered by the Provincial Advisory Board of Education. This Board while expressing general agreement with the terms of the Bill, suggested the constitution of a committee to consider in detail the provisions of the Bill. The Government accordingly appointed the Madras Children Bill Committee, 1950, to consider the provisions of the Bill. Subsequently in view of the large expenditure involved and the then impending partition of the State the proposal to legislate on the lines of the Madras Children Bill, 1950, was deferred. In 1955, the Government appointed a committee under the Chairmanship of the Home Secretary to scrutinise the Madras Children Bill, 1950, and the Central Children Bill, 1953, and suggest modifications to the Children Act. The present Bill is mainly based on the recommendations of this Committee. The Joint Select Committee has subjected the clauses of the Bill to a detailed scrutiny in the light of the evidence tendered before it, as a result of which various changes have been made in the Bill.

I shall briefly explain the main provisions of the Bill :

There are now two classes of Certified Schools viz., Junior Certified Schools and Senior Certified Schools. The Junior Certified School is at present admitting non-offenders under the age of 14 years and offenders under 12 years of age. The Senior Certified School is intended for offenders who are 12 years of age and above but less than 16 years of age and uncontrollable children. According to the provisions of the Bill the Junior Certified School will be admitting non-offenders under the age of 16 years. Juvenile offenders of and above 12 years of age will continue to be sent normally to a Senior Certified School. The Courts will have powers in special circumstances to send to a Junior Cetified School only those juveniles who are of the age of 12 or 13 years. The Senior Certified Schools will be admitting offenders whose age is 12 and above but less than 18 years.

[Sri M. Bhaktavatsalam] [5th September 1958

According to the existing provisions, a youthful offender may be ordered to be committed to a Senior Certified School for a period of not less than two and not more than five years but not in any case extending beyond the time when the youthful offender will attain the age of 18 years. In the case of a child sent to a Junior Certified School, no minimum period has been prescribed but the child should not be detained beyond the date on which he attains the age of 16 years. The Bill provides for detaining a youthful offender in a Senior Certified School for not less than two and not more than five years but not in any case extending beyond the date on which he will attain the age of 21 years.

The Bill also provides that in the case of a child sent to a Junior Certified School the period should be not less than two years and not in any case extending beyond the time when the child will attain the age of 18 years.

The Bill provides for the committal of children who beg in any street or places of public resort and for the transfer of a child placed in suitable custody to a certified school or *vice versa*.

A new provision is made in the Bill for placing a youthful offender, child or young person, found incorrigible after release, under the supervision of a probation officer or in an after-care organization. Adequate provisions have also been made to deal with special offences committed against children and young persons. The Bill provides that a competent court before passing an order in respect of a child or young person shall have regard to certain circumstances including the report made by Probation Officers or of reports made or obtained by any person or organization approved by the Government.

MR. SPEAKER : Motion moved—

"That the Madras Children (Amendment) Bill, 1958 (L.A. Bill No. 10 of 1958), as amended by the Joint Select Committee be taken into consideration."

I have not been given the names of Members who wish to speak on this Bill. Anyway, I have received till now the names of four Members. If other Members want to speak, they may give their names and they will be called after these four Members have spoken.

* SRI T. SAMPATH : Mr. Speaker, I welcome this legislation. It is now more than 37 to 38 years that the Madras Children Act was first enacted in this State. A comprehensive legislation on the control and punishment of youthful offenders and also for the protection of children and young persons has been a longfelt need. I am glad that the Members of the Joint Select Committee have carefully considered the various aspects and they have recommended a number of changes in the Bill. The Bill is therefore designed to implement those changes and also to bring into practice a new concept, a radically new concept in the matter

5th September 1958] [Sri T. Sampath]

of training children and also in the matter of training delinquents and destitute children. One of the notable changes which the Select Committee has made is in regard to section 3. I welcome the change. Section 3 of the old Act prescribed the age for young person and youthful offender as 16 years. This has now been raised to 18 years. It is a very good change. I welcome it. Again, under section 16 of the old Act, admission of these destitute children in Certified Schools was left to the discretion of the managers of such institutions conducted not by the Government, but by private management. It was left to the management to take in children or not. My respectful submission in this regard is this. I would like to go to the extent of saying that this provision should be made obligatory. Because, accommodation is not such a big thing. I understand that accommodation can be provided if there is the will on the part of the management.

(Sri R. Srinivasa Iyer in the Chair.)

Section 36 provides for the establishment and trial in Juvenile Courts. Juvenile Courts have not been established in all the districts. So, the section says—

"Where no such separate court has been established, the court before which a child or young person is brought shall whenever practicable, sit either in a different building or room from that in which the ordinary sittings of the court are held or on different days or at different times from those at which the ordinary sittings are held."

This, according to me, will cause innumerable hardship and further it will not be conducive to the spirit of the Act. I therefore suggest that the Government should come forward to establish juvenile courts in almost all districts at least after this new Act comes into force.

I find that certain new sections have been inserted. I am of the view that these new sections will have a very salutary effect. I must, however, point out here that the punishments provided for under sections 30-C and 36-D are not quite adequate. Because, I find that they are of a mild type having regard to the nature of the offence. The punishment provided is only a small fine of Rs. 200 or so. It is a very simple punishment. I am of the view that we should prescribe some deterrent punishment. Having regard to the nature of the offence, imprisonment should be the proper punishment. I am glad that section 36-J makes all offences under the Act cognizable. This is very good. Unless the offences under the Act are made cognizable, it would be very difficult to work the Act effectively.

As at present, the number of probation officers appointed in the State is very inadequate. Further, they are asked to do a number of jobs. If really the Government want to enforce this Act effectively, they should consider the question of appointing more probation officers so that the Act may be enforced effectively.

One word about accommodation in schools. As at present, the accommodation is quite limited. I am only referring to schools run by the Government. The Government should do their best to make the maximum accommodation available for admission of children in these schools. With these few observations, I support the Bill.

Sri K. SATTANATHA KARAYALAR : அவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தத் திருத்த மசோதா உயரிய லட்சியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது என்பதில் யாதொரு சந்தேகமும் இல்லை. துள்ளித் திரிகின்ற பருவத்தில் அந்தத் துடிப்பை அடக்கி பள்ளிக்கு அனுப்பும் ஒரு நல்ல கைங்கரியத்தை சிரமேற்கொண்டு செய்ய இந்த மசோதா வழிவகை செய்கிறது. இருப்பினும் எந்த அளவு அனுபவசாத்திய ரீதியில் இது பயன் தரும் என்பதில் பல ஐயப்பாடுகள் உண்டு. 1920-ல் நிறைவேற்றபபட்ட மசோதாவின் அடிப்படையில், அதன்மீது சில திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டு இந்த மசோதா கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. ஓரளவு புது மசோதாவாகவே இது வந்திருந்தால், இது மிக நல்ல முறையில் பயன்படக் கூடியதாக இருந்திருக்குமென்று நினைக்கிறேன். இந்த மசோதாவில் கொண்டுவரப்பட்டுள்ள பல்வேறு திருத்தங்கள் மூலமாக, பல்வேறு குற்றங்கள் செய்த குழந்தைகளை சில சட்டதிட்டங்களுக்குட்பட்டு பராமரிப்பதற்கும், அதன் அடிப்படையிலே தவறு செய்தவர்களுக்கு எந்த முறையில் பாதுகாப்பு கொடுக்கவேண்டும் என்பதற்கும் வழிவகைகள் விரிவுபடுத்தி கூறப்பட்டுள்ளன. ஆனால், அப்படி பாதுகாப்பு அளிக்கக்கூடிய குழந்தைகள் நமது நாட்டிலே எவ்வளவு பேர்கள் இருக்கிறார்கள், எந்த அளவு ஒரு சமூகத்தின் நோயாக இது வளர்ந்துகொண்டு வருகிறது என்பதை அடிப்படையாக பரிசிலனை செய்ததாகத் தெரியவில்லை. 1920ல் வெளி நாட்டிலுள்ள வெள்ளையர் குழந்தைகளின் சட்டத்தின் **(English Children Act)** அடிப்படையில் இந்த சட்டம் இயற்றப்பட்டது. நாடு சுதந்திரம் அடைந்தபொழுது 1950-ல் இது எந்த முறையில் மாற்றி அமைப்பது என்ற புதிய கண்ணோட்டத்தோடு பரிசீலனை செய்யப்பட்டு, சென்னை குழந்தைகள் சட்டம் **(Madras Children Act)** என்று ஒரு மசோதா பிரசுரிக்கப்பட்டது. அது பல்வேறு காரணங்களினால் கைவிடப்பட்டது என்று தெரிகிறது. கமிட்டி பரிசீலனைக்குப் பிறகு, நிதி வசதி சரியாக இல்லாதது, ராஜ்ய புனரமைப்பு போன்ற காரணங்களை உத்தேசித்து இந்த மசோதா அன்று எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை. திரும்பவும் 1953-ல் இந்த மசோதாவை எந்த முறையில் கொண்டுவரலாம் என்று பரிசீலனை செய்ததாகத் தெரிகிறது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக மத்திய சர்க்கார் ஒரு மாதிரி சட்டம் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். அதன் அடிப்படையிலே இந்தத் திருத்தங்கள் இப்பொழுது கொண்டுவரப்பட்டுள்ளன. ஆனால் 1950-ல் எந்தக் காரணத்திற்காக இந்த மசோதா கைவிடப்பட்டதோ, அதாவது நாட்டில் நிதி வசதி சரியாக இல்லை என்ற நிலைமை இன்று மாறியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இன்று நிதி வசதி இன்னும் மோசமாகத்தான் இருந்துக்கொண்டிருக்கிறது. சாதாரணமாக 3,000-க்கு அதிகமாக குழந்தைகள் 1956-ல் ஒரு ஆண்டில் பராமரிக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. அன்று குழந்தைகள் போதிய வசதியோடு அல்லது சரியான முறையிலே பராமரிக்கப்படுவதற்கு நிதி வசதி போதாமல் பற்றாக் குறையாக இருந்துள்ளது என்பது தெளிவாகிறது. அதே நிலைமையில் நாட்டிலே இன்றும் பல்வேறு குழந்தைகள் இந்த வசதிகள் கிடைக்கப்பெறாமல் இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதும் தெரிகிறது. ஏனெனில் கடைசியில் வந்த 1956-ம் ஆண்டு ரிபோர்டைப் பார்த்தால் 3,208 குழந்தைகள் பராமரிக்கப்பட்டுள்ளனர். அதிலே 1,635 குழந்தைகள் " டெஸ்டிடியூட்ஸ் " அதாவது பேணிப் பராமரிப்பதற்கு பொறுப்புள்ள யாரும் இல்லாத குழந்தைகள் என்று தெரியவருகிறது. களவு, மது விலக்கு குற்றங்களுக்காக முறையே 343, 367 குழந்தைகள் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். இவைதான் மிகப் பெரிய குற்றங்களாக உள்ளன. இதிலே மிகப் பெரிய பங்கு அனாதையாக விடப்பட்ட குழந்தைகள் என்பது

5th September 1958] [Sri K. Sattanatha Karayalar]

நன்கு தெரிகிறது. குழந்தைகளை பொறுப்புடன் தாய் தந்தையர்கள் நல்ல முறையில் பராமரிப்பதற்கு போதிய வசதி இல்லாதவரை பல்வேறு துன்பங்கள் ஏற்படத்தான் செய்யும். இதற்கு அடிப்படை காரணம் என்னவென்பதை ஆராய வேண்டும். இந்த நிலைமை நீடிக்கும் நாள் வரையில் இது பெருகிக்கொண்டே போகும். குறிப்பாக அனாதை குழந்தைகள் பெரிய பங்கு இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். நகரங்களில் செய்யப்படும் குற்றங்களுக்கும், கிராமங்களில் செய்யப்படும் குற்றங்களுக்கும் அடிப்படையில் பல வித்தியாசங்கள் இருப்பதை காண்கிறோம். அடிப்படையிலே இந்த மாறுதல்கள் இன்று சமூகத்தில் வளர்ந்துவருவதற்கு பல்வேறு காரணங்களை சுட்டிக்காட்ட அவா உறுகின்றேன். நகரப்புறங்களில் வளர்ந்துவரும் குழந்தைகள் ஒரு புதிய மனப்பான்மையில் வளர்ந்துவருகின்றன. இந்த புதிய மனப்பான்மை வளர்ந்துவருவதற்கு ஊக்கமும் ஆக்கமும் கொடுக்கக்கூடிய முறையில் நாட்டில் சில பத்திரிகைகள் இருந்துகொண்டு வருகின்றன. இதை ஒரு மிகப் பெரிய கலையாக அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். கொலையை பிரசுரிப்பதையே ஒரு கலையாக எண்ணி இவைகள் கொலைச் செய்திகளை பிரசுரிக்கின்றன. இம்மாதிரி செய்யும் மாதப் பத்திரிகைகள், வாரப் பத்திரிகைகள், தின ஏடுகள் பல நாடுகளில் வளர்ந்து வருகின்றன. துப்பறியும் நாவல்கள், தொடர் கதைகள் பல கொலையை அடிப்படையாக வைத்து எழுதப்பட்டு, அவைகளை இளைஞர்கள் படிக்கிறார்கள். சிறுவர் பகுதிகளில்கூட அம்மாதிரி எழுதப்படுகிறது. அதோடு மாத்திரமல்லாமல், சினிமா துறையில்கூட "திரில்லேர்ஸ்" துணிவுறும் செய்திகள், சம்பவங்கள் பல கொலை அடிப்படையில் எழுதப்பட்டும், இம்மாதிரியான பல படங்கள் வெளி நாட்டிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்டும் நமது நாட்டில் திரையிடப்படுகின்றன. உதாரணமாக கொலையை அடிப்படையாகக் கொண்டு **"Dial 'M' for murder" 'House of Wax' 'Murder in a minute'** போன்ற புது புது சினிமாக்கள் வந்துக்கொண்டே இருக்கின்றன. இவைகளெல்லாம் அடிப்படையிலே நமது சமுதாயத்தையே பாதிக்கின்றன என்பதை பல சந்தர்ப்பங்களில் கோர்ட்டு தீர்ப்புகளே எடுத்துக் கூறியிருக்கின்றன. இம்மாதிரி புத்தகங்களையும், படங்களையும் உள்நாட்டில் உற்பத்தி செய்வதையும் வெளிநாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்வதையும் தடை செய்வதற்கும் இம்மாதிரி சம்பவங்களையே பிரசுரிக்கக்கூடிய பத்திரிகைகளைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கும் தக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படாவிட்டால், இது ஓரளவுக்கு மிகப் பெரிய பாதகமாக வளர்ந்து விடும். ஜட்ஜுகள் கோர்ட்டுகளில் தீர்ப்புகள் கொடுக்கும்பொழுது இதுபற்றி பல முறை சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார்கள். சமீபத்தில் நெல்லை ஜில்லாவில் ஒரு இளைஞன் கொலை குற்றத்திற்காக விசாரிக்கப்பட்டான். அவன் கொடுத்த வாக்குமூலத்தில், ஒரு சினிமா படம் பார்த்ததிலிருந்துதான் அந்த கருத்து அவனுக்கு உதயமானதாக கூறினான். அந்த சினிமா படத்தின் பெயரை நான் சொல்ல விரும்பவில்லை. அந்த ஜட்ஜு தன்னுடைய தீர்ப்பில் இதை மேற்கோளாகக் காட்டி இது போன்ற படங்களை தடை செய்வதற்கு சர்க்கார் வழிவகை செய்யவேண்டுமென்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அடிப்படையில் சமுதாயத்தில் உள்ள பல்வேறு சீர்கேடுகளையும், குறைகளையும் நீக்குவதற்கு வழிவகை செய்யாமல் இது போன்ற ஒரு மசோதாவை மாத்திரம் நிறைவேற்றி ஓரளவு மனச்சாந்தி தேட முயற்சிப்பது, தெருவில் போகும்பொழுது பிச்சைக்காரனுக்கு ஒரு காசு கொடுத்துவிட்டு மனச்சாந்தி அடைவதை ஒத்ததாக இருக்குமே தவிர, இந்தப் பிரச்னைக்கு ஒரு முடிவு காண்பதாக இருக்க முடியாது.

கடந்த 1956-ம் ஆண்டிலே இதற்காக நாம் செலவு செய்திருக்கக்கூடிய தொகையை பார்த்தோமானால், அது மிகக்குறைவானது. தனி நபர் நடத்தக்கூடிய பள்ளிக் கூடங்களுக்கு ரூ. 3,71,000 செலவழிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதே நேரத்தில் சர்க்கார் நடத்தக்கூடிய விடுதிகளுக்கு ரூ. 8,81,000 செலவழித்திருக்கிறோம். இந்தத் தொகை செலவு செய்திருந்தும் கூட, இவர்களுக்கு கிட்ட வேண்டிய வசதி கிட்டவில்லை. இவர்களுக்கு போதுமான சலுகைகள் கொடுப்பதற்கு பயன்படவில்லை. பாழடைந்த கட்டிடங்களை வனப்பான கட்டிடங்களாக மாற்றி அமைக்க வசதியில்லை. தனிநபர்

• [Sri K. Sattanatha Karayalar] [5th September 1958

பள்ளிக்கூடங்களில், சில பள்ளிக்கூடங்களுக்கு ஒரு குழந்தைக்கு ரூ. 25-ம் சில பள்ளிக்கூடங்களுக்கு ஒரு குழந்தைக்கு ரூ. 15-ம் கொடுப்பதாகத் தெரியவருகிறது. "டெஸ்டிடியூட்" குழந்தைகளுக்கு கொடுக்கக்கூடிய பணம் எல்லா பள்ளிக்கூடங்களுக்கும் ஒரே அடிப்படையில் கொடுப்பதுதான் நல்லது என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்த மசோதாவில் கொண்டுவரப்பட்டுள்ள, குறிப்பாக சில திருத்தங்கள் பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இதிலே, 36–வது பிரிவில், விரிவாக பல திருத்தங்கள் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளதைக் காண்கிறோம்; 36 பி-யில் இளங்குழந்தைகளை பிச்சை எடுக்கப் பயன் படுத்தக்கூடாது என்று இருப்பது மிகவும் போற்றத்தக்க கூடிய திருத்தம். இதுவும் கோர்ட் தீர்ப்பின் அடிப்படையில் வந்த ஒரு திருத்தந்தான். ஒரு கேஸில் குழந்தையை காலே முடக்கி பிச்சை எடுக்க ஒருவன் உபயோகித்த காரணத்தினால் வந்த ஒரு தீர்ப்பின் அடிப்படையில் எழுந்ததாக இருக்கலாம். இதிலே பெற்றோர்களைப் பொறுத்த மட்டில், எப்படிப்பட்ட பெற்றோர்கள் பிச்சை எடுக்கலாம் என்பதைபற்றி ஒன்றும் கூறப்படவில்லை. வேறு கதியில்லாத பெற்றோர்களை குழந்தைகளிலிருந்து பிரித்து எடுப்பது சாத்தியமான காரியம் அல்ல. ஆகவே அந்த அடிப்படையில், இந்த விதிக்கு மாற்றம், விதிவிலக்கு செய்வது நன்மை பயக்கும். இல்லாதுபோனால், இந்த சமூகத் தீங்கை மாற்ற முடியாது.

36—ஹெச் என்ற விதியிலே, ' **young girls exposed to risk of seduction, etc.** என்பதைப் பற்றி இருக்கிறது. இது மிகப் பெரிய தீங்கு, இந்த தீங்கு குழந்தைகளுக்கு அளிக்கப்படுவதை தடுக்க வேண்டுவது அத்தியாவசியம். கிராமங்களிலே 13, 14 வயதுள்ள சிறு பெண்கள் விவாகத்திற்குத் தயார் ஆகிறார்கள். பெற்றோர்கள் அவர்களுக்கு விவாகம் செய்துகொடுக்கிறார்கள். இதன் நடுவே காதல் நிகழ்ச்சிகளும் ஏற்படுகின்றன. அதன் காரணமாக ஏற்படும் பூசலும், விவகாரங்களும் அனந்தம். அப்படி இருக்கும்போது, சில விதிகள் சந்தர்ப்பங்களிலே தவருக பயன் படுத்தப்படலாம். உதாரணமாக, '**If it appears to a Court on the complaint of *any* person that a girl under the age of sixteen years is** . . . இப்படி இருப்பதில், ஒரு பெண் ஒரு நபரோடு காதல்கொண்டு காதல் வாழ்க்கை நடத்த விருப்பங்கொண்டு இருப்பதாக தவருகப் புரிந்துகொண்டு, யாராவது ஒரு குடும்பத்திலே பெற்றோர்களுக்கு விரோதமாக ஒரு குறை கூறி அவர்களை வேண்டுமென்றே சந்தி சிரிக்கச்செய்து கோர்ட்டிலே நிறுத்தலாம். இந்தத் திருத்தம் நல்ல நோக்கோடு கொண்டுவரப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால், நடைமுறையிலே, இது தவறான கண்ணோடு, மனப்பான்மையோடு பார்ப்பவர்களுக்கு, முக்கியமாக கிராமங்களிலே, தவருகப் பயன் படுத்தக்கூடியதாக அமைந்து விடக்கூடும். அதை தவிர்க்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

பிரிவு 39–டியில் பத்திரிகைகளில் விளம்பரம் செய்வது பற்றி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது ஓரளவில் வரவேற்கக்கூடியதுதான். என்றாலும், பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கக்கூடாது என்றிருந்தால் நன்றாக இருக்கும். பெயரையோ ஊரையோ குறிப்பிடாமல் பல இடஞ்சல்களை ஏற்படுத்த முடியும். இதையே கலையாகக் கொண்டு ஜீவனம் நடத்தும் பத்திரிகைகள் இருக்கின்றன. இவை நாட்டிலே இளைஞர்களிடையே தவறான எண்ணங்களையும், ஸெக்ஸ் ஸைகாலஜியையும் உண்டாக்குகிறது. சமாச்சாரங்களை கவர்ச்சியாக இருக்கும் வண்ணம் சாமர்த்தியமாக பிரசாரம் செய்கிறார்கள் சில பத்திரிகைக்காரர்கள். அதற்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது. ஆகவே இந்த பிரிவு பொதுவாக "டிஸ்க்ளோஸ்" செய்யக் கூடாது என்றுதான் இருக்கிறது. "ஒரு கிராமத்திலே, இன்ன பக்கத்திலே ஒரு இடம்" என்றால் போதும். இப்படியே மக்கள் உணர்ச்சியைத் தூண்டி விடுகின்றன பல பத்திரிகைகள். இவைகளைத் தடைசெய்தாகவேண்டும்.

5th September 1958] [Sri K. Sattanatha Karayalar]

ஆகவே, இந்த திருத்தத்தில் " no report shall be published " என்று இருக்கவேண்டும். மேலும் அப்படி மீறி தவறு செய்தால், அதற்கு தண்டனை ஆயிரம் ரூபாய் அபராதம் மட்டுந்தான். தடையை மீறி பிரசாரம் செய்பவர்களுக்கு சிறை தண்டனை விதிக்கவேண்டும். அந்த விதத்தில் திருத்தம் இருக்கவேண்டும்.

அந்த முறையிலே, இந்தச் சட்டத்தைத் திருத்தி அமைக்க கனம் மந்திரி அவர்கள் ஒத்துக்கொள்வார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அந்த ரீதியிலே இந்த மசோதாவில் நான் மேலே குறிப்பிட்ட திருததங்களை நல்ல முறையிலே அமைத்து, இந்த மசோதாவைச் சட்டமாக்க வேண்டும் என்ற அவாவோடு என் உரையைச் சபை முன் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

* **Dr. Srimathi T. S. SOUNDARAM RAMACHANDRAN** : தலைவர் அவர்களே, இந்த குழந்தைகள் சம்பந்தமான திருத்த மசோதாவை நான் முழு மனதோடு வரவேற்கிறேன். இதில் பல நல்ல மாறுதல்கள் ஏற்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனாலும், திருத்த மசோதா என்ற குறை இல்லாமல், பரிபூரண மசோதாவாக ஆக்கியிருக்க முடியும். இனியும் பல அபிவிருத்திகளுக்கு இதில் இடம் இருக்கிறது. எனக்கு முன்னால் பேசிய கனம் அங்கத்தினர்களில் ஒருவர் சட்ட நுணுக்கங்களைப் பற்றியும், மற்றவர்கள் இன்னும் சில முக்கியமாக செய்யவேண்டிய திருத்தங்களைப் பற்றியும் பேசினார்கள்.

சென்னை மாகாணத்திலே, குழந்தைகள் பாதுகாப்புக்கான நடவடிக்கைகள், சென்ற 30, 40 வருஷங்களாகவே எடுக்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றன; முயற்சிகள் செய்யப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. ஆரம்பத்திலேயே, குழந்தைகள் குற்றவாளிகளாகப் பிறப்பதில்லை. நல்ல குழந்தைகளாக, சிசுக்களாகத்தான் பிறக்கிறார்கள். ஆகையால் குற்றஞ் செய்தவர்களை, ஜெயில் கைதிபோல் பூட்டி வைத்து கடுமையாக நடத்துவது பயனளிக்காது; சரியல்ல. அதிலும், குற்றம் செய்தவர்கள், திக்கற்றவர்கள் என்று தனித் தனியாகப் பிரித்து வைக்கவேண்டும். அநேகமாக குழைந்தைகளில் சிலர் குற்றவாளிகளாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் பலர் குற்றவாளி ஆகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட குழந்தைகளை திருத்தவேண்டிய அவசியத்தை, அதன் உண்மைகளை நாம் 20-வது நூற்றாண்டில் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறோம். "வருமுன் காப்பதே நலன்" என்ற முறையில் சைல்ட் விஜிலனஸ் பீரோ என்று சொல்லுகிறோமே அப்படி ஏற்படுத்தி, ஊழியர்களைத் தயார் செய்து குழந்தைகளின் நலனுக்காக பாடுபட்டு வருகிறார்கள். முக்கியமாக குழந்தைகளை விட்டுவிட்டு வேலைக்குப்போகும் தாய்மார்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும். அந்த நிலையில் குழந்தைகள் தானாகவேதான் வளரவேண்டியிருக்கிறது. அச்சமயங்களில் பலவிதமான சூழ்நிலை காரணமாக அவர்கள் கெட்டுப்போகின்றனர். ஆகவே அடியிலிருந்தே, 12, 14 வயது வரை எல்லாத் துறைகளிலும் பெற்றோர்களுக்கு நல்ல யோசனைகளைச் சொல்லி, நல்ல இட வசதிகள் அளித்து பெரும் பாதுகாப்பு அளிப்பதற்கு சைல்ட் கைடன்ஸ் பீரோ அவசியமாகிறது.

நான் கொஞ்சம் முன்னால், குழந்தைகள் மசோதா வரும் சமயத்தில் சட்ட சபையில் அங்கத்தினர்களே இல்லாமல், "கோரம்" இருக்கா என்று கேட்கலாமா என்று நினைத்தேன். சபை அவ்வளவு காலியாக இருந்தது. ஆனால் இப்போது கொஞ்சம் தேவலே. ஆகவே அந்தப் பிரச்சினையை எழுப்பவில்லை. எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் நன்மை புரிய, எல்லா ஜில்லாக்களையும், பெரிய ஊர்களையும் சர்க்கார் க்ஷேம நல பணியில் சேர்த்து இணைத்து வேலை செய்யவேண்டும் என்று எனக்கு ஆசை. கிராம சேவக் ஊழியர்கள், க்ஷேம நல ஊழியர்கள் இவர்களைக் கொண்டு சைல்ட் கைடன்ஸ் பீரோக்களை அமைத்து வேலை செய்யவேண்டும்.

[Dr. Srimathi T. S. Soundaram Ramachandran]
[5th September 1958

இந்த ப்ரொசீடிங்சைப் படித்தேன். சீப் இன்ஸ்பெக்டர் ஆப் ஸர்ட்டி பைட் ஸ்கூலில் என்பதை டைரெக்டர் ஆப் சைல்ட் ரீஹாபிலிடேஷன் என்று மாற்றியிருப்பது ரொம்பப் பொருத்தமானது. இவைகளையெல்லாம் ரூல்களில் மாற்றிக்கொள்ளலாம். அந்த மாறுதலில் ஒரு ஸைகலாஜிகல் உண்மை இருக்கிறது என்பதை மட்டும் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். என்னவென்றால், குழந்தைகள் பிறவியிலேயே தப்பெண்ணம் உள்ளவர்களாகப் பிறப்பதில்லை. சூழ்நிலை காரணமாக கெடுகிறார்கள். ஆதலால், அந்த அதிகாரிக்கு நல்ல பெயர் வைப்பதும் ஒரு நல்ல மாற்றம். "விப்பிங்" நடைமுறையில் இல்லா விட்டாலும், சட்டப் புத்தகத்திலிருந்து அதை எடுத்து இருப்பது ரொம்ப விரும்பத்தக்கது.

அதிகப்படியாக பணம் உள்ள கோவில் நிதிகளிலிருந்து குழந்தை விடுதிகளை ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்று சொல்லி இரண்டு மூன்று வருஷங்களுக்கு முன்னதாக ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது அது நின்று விட்டன. அதற்குக் காரணம் அற நிலைய பாதுகாப்புச் சட்டத் தில் அதற்கு வேண்டிய அதிகாரம் இல்லை என்றெல்லாம் சொல்லப்பட்டது. ஆனால் அதற்கும் இதற்கும் சம்பந்தம் இல்லை. அப்படிச் சட்டம் கொண்டு வருவதாக இருந்தால் இந்த குழந்தைகளுக்குத்தான் அப்படிக் கொண்டு வரலாம். ஆகவே அப்படி இருந்தால் அறநிலைய பாதுகாப்புச் சட்டத் திற்கு ஒரு திருத்தம் கொண்டு வந்து சீக்கிரமாக அதைக் கொண்டு வந்து குழந்தைகளுக்கு என்று விடுதிகளை கோவில் நிதியிலிருந்து அமைப் பதற்கு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். இது அவர்களுடைய முக்கியமான வேலையாக இருக்க வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. ஆகவே அப்படிப்பட்ட ஒரு திருத்த மசோதாவை எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் கொண்டு வரவேண்டுமோ அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் கொண்டு வர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

குழந்தைகளைப்பற்றி கனம் சம்பத் அவர்கள் சொன்னார்கள். குழந்தை களுக்கு என்று நடத்தப்படும் ஸ்தாபனங்கள் இருந்து அவை களில் இடம் இருந்தால் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லப் பட்டது. அப்படி இருக்கக்கூடாது. இடம் இருக்கிறதோ இல்லையோ அதி கப்படியான குழந்தைகள் வந்தால் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இருக்கக் கூடிய இடத்தில் எவ்வளவு அதிகமான குழந்தைகளை எடுத்துக்கொள்ள முடியுமோ அவ்வளவு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். தனிப்பட்ட முறையில் நடத்தப்படுகிற ஸ்தாபனங்களில் பல கஷ்டங்கள் இருக் கின்றன. தனிப்பட்ட முறையில் ஸ்தாபனத்தை வைத்து நடத்துகிறவர்களில் நானும் ஒருவன். அதிலுள்ள கஷ்டங்கள் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். நார் மலாக நல்ல குழந்தைகள் வளரும் இடத்தில் ஒரு துஷ்டக் குழந்தை இருந் தால் அதாவது விஷமம் செய்யக்கூடிய குழந்தை இருந்தால் அதை வைத் துக்கொண்டு வளர்ப்பது என்பது ரொம்பவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. அப்படிப் பட்ட குழந்தையை மற்ற குழந்தைகளுடன் சேர்த்துக்கொண்டு வருவதில் எவ் வளவு கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன என்பது என்னைப் போன்றவர்களுக்குத் தான் நன்றாகத் தெரியும். அதனால்தான் ஸ்தாபனங்கள் தனித் தனியாக இருக்க வேண்டும். 'மெண்டலி பாக்வேர்ட்' குழந்தைகள், 'நார் மல்' குழந்தைகள், 'பால்யக்' குழந்தைகள் 'டெம்பரேட்' குழந்தை கள் இப்படி தனித் தனியாக வைத்து நடத்தினால் மற்ற குழந்தைகள் நல்ல முறையில் வளருவதற்கு வசதியாக இருக்கும். மற்ற குழந்தை கள் நன்றாக இருக்க முடியும். ஆகவே இது விஷயத்தில் அதிகப்படி யாக கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தப்படியாக அனாதைக் குழந்தைகளுக்கு முதலிடம் கொடுக்க வேண்டுமென்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளுவார்கள் என்றே நினைக் கிறேன். சிசு ஆலயம் என்று நாம் சொல்லுகிறோமே அதாவது சிசுக்களை வைத்து பராமரிக்கும் நிலையம் நம் சென்னை மாகாணத்தில் அதிகப்படி யாக இல்லை என்பது வாஸ்தவம். இன்னும் அதிகமாக இருக்க வேண்டி யது அவசியமாக இருக்கிறது. அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை அர சாங்கம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

[Dr. Srimathi T. S. Soundaram Ramachandran]
5th September 1958]

திக்சற்ற குழந்தைகளை பராமரிக்க வேண்டிய திட்டங்களை நாம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியது அவசியம். எவ்வளவோ திக்கற்ற குழந்தைகளும், 'அன்டிசயரபிள்' என்று சொல்லுவார்களே அதைப்போலுள்ள குழந்தைகளும் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். அவர்களையெல்லாம் பாதுகாக்க வேண்டியது ரொம்பவும் அவசியமாக இருக்கிறது. அதனால் அதிகப்படியான சிசு ஆலயங்கள் இருக்க வேண்டியது அவசியம் என்று நான் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இப்படி அதிகப்படியாக அமைத்தால் எவ்வளவோ குழந்தைகளை நாம் திருத்தி நல்ல முறைக்குக் கொண்டுவருவதற்கு வசதியாக இருக்கும். இப்பொழுது நாம் அனாதை விடுதிகளை அமைத்துக்கொண்டிருப்பதால் எவ்வளவோ சிசுக்கள் கொலை செய்யப் படாமல் இருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். இப்பொழுது சிசுக்களின் கொலை குறைந்து போய்க்கொண்டிருக்கிறது. இதை நாம் நன்றாக அறிவோம். அவர்களுக்கு அதிகமாக நாம் ஊக்கம் கொடுக்கவேண்டும்.

கனம் சட்டநாத கரையாளர் அவர்கள் குழந்தைகளைப்பற்றி குறிப்பிடும்போது குழந்தைகளின் ஸ்தாபனங்களுக்கு மானியங்கள் வழங்குவதைப்பற்றி குறிப்பிட்டார். அவர் சொல்லுகிறபடி எல்லா ஸ்தாபனங்களுக்கும் எல்லா குழந்தைகளுக்கும் ஒரே மாதிரியாக பணம் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லுவது சரியல்ல. அதை என்னால் ஒத்துக் கொள்ள முடியாது. ஏனென்றால் குழந்தைகள் விடுதி வைத்து நடத்தி அனுபவம் பெற்றிருப்பதால் எனக்கு அதைப்பற்றி நன்றாகத் தெரியும். அதனால்தான் நான் அவர் சொல்வதை ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. இரண்டு மூன்று வயதுள்ள குழந்தைகளுக்கு ஒரு விதமாகவும், நாலைந்து வயதுள்ள குழந்தைகளுக்கு ஒரு விதமாகவும், பத்து அல்லது பனிரெண்டு வயதுள்ள குழந்தைகளுக்கு ஒரு விதமாகவும் செலவு செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. இரண்டு அல்லது மூன்று வயதுடைய குழந்தையாக இருந்தால் அவைகளுக்கு ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு அட்டென்டர் வேண்டும். ஒவ்வொன்றையும் தனியாக கவனிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. எல்லாக் குழந்தைகளையும் க்ளப் பண்ண முடியாது. இதைப் பற்றி நான் பல வருஷங்களாக சொல்லிக்கொண்டு வருகிறேன். அதையே இப்பொழுது மீண்டும் சொல்லுகிறேன். ஐந்து வயது வரைக்கும் இருக்கக்கூடிய குழந்தைகளுக்கு அதிகப்படியான தொகை கொடுக்க வேண்டும். ஐந்து வயதுக்கு மேற்கொண்டு பத்து வயது வரைக்கும் கொஞ்சம் குறைவாகவும் அதற்கு மேலுள்ள குழந்தைகளுக்கு இன்னும் குறைவாகவும் தொகை ஒதுக்கிக் கொடுக்க வேண்டும். சிறிய குழந்தைகளுக்கு அதிகப்படியாக மெடிகல் வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. தனியாக அட்டென்டர்களைப் போட்டு வளர்க்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. தாய் பால் இல்லாமல் குழந்தைகளை வளர்ப்பதன் கஷ்டம் என்ன என்பது எங்களைப்போன்றவர்களுக்குத்தான் நன்றாகத் தெரியும். அவைகளை வளர்ப்பதாக இருந்தால் எவ்வளவு கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. அதனால் அப்படிப்பட்ட குழந்தைகளுக்கு அதிகப்படியாக கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஐந்து வயது முதற்கொண்டு பனிரெண்டு வயது வரையிலுள்ள குழந்தைகளுக்குக் கொடுக்கப்படும் தொகையை விட இன்னும் அதிகமாக ஐந்து வயது வரைக்கும் இருக்கும் குழந்தைகளுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். அதாவது கொஞ்சம் அதிகமாகவே கொடுக்க வேண்டும். பனிரெண்டு வயதிற்கு மேற்பட்ட குழந்தைகள் எல்லாவற்றிற்கும் ஒரே மாதிரியாகக் கொடுக்கலாம். அதற்கு என்னைப் போன்றவர்களுக்கு ஆட்சேபனை இல்லை. இப்பொழுது ஸ்தாபனத்திற்கு ஸ்தாபனம் வித்தியாசம் இருக்கிறது. ஆனால் குழந்தைகளை பாதுகாக்கும் ஸ்தாபனங்களுக்கு இவ்வளவு கட்டுப்பாடு இருக்கவே கூடாது. குழந்தைகளுக்கு எவ்வளவு வசதி கொடுக்க முடியுமோ அவ்வளவு வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்பதை மட்டும் நான் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப் படுகிறேன்.

மற்றும் கனம் சட்டநாத கரையாளர் அவர்கள் சொன்னார்கள், 16 வயதுக் குட்பட்ட பெண்கள் காதல் விவகாரங்களினால் அதாவது மற்றவர்களுடன்,

[Dr. Srimathi T. S. Soundaram Ramachandran]
[5th September 1958.

தகுதி, யற்றவர்களுடன் தொடர்பு வைத்துக்கொண்டிருந்தால் அவர்களையும் பெற்றோர்களையும் கோர்ட்டுகளுக்கு இழுத்து கஷ்டப்படும் நிலைமை ஏற்படுகிறது. ஆகவே அது கூடாது என்று குறிப்பிட்டார். அவருடைய கருத்தை நான் முற்றிலும் மறுக்கிறேன். காதல் விஷயத்தில் அவர்கள் காதல் செய்து வருகிறார்கள் என்று அர்த்தம் இல்லை. இப்பொழுது 16 வயது என்று இருப்பது ரொம்பவும் குறைவு. அது 18 வயது என்று இருக்க வேண்டும். இதைப் பற்றி பல புகார்கள் வந்திருக்கிறன. 18 வயதுள்ள பெண், சாதாரணமாக எதிர் வீட்டுக்காரர்கள் பார்த்து அந்தப் பெண் யாருடனோ தொடர்பு கொண்டிருக்கிறாள் என்று குற்றம் சாட்டி அவளை கோர்ட்டுக்கு இழுக்கும்படியான நிலை ஏற்படுகிறது. இதனால் பல பெண்களுக்கு கஷ்டம் வருகிறது. 13 முதல் 15 வயது வரையிலுள்ள பெண்களை சாதாரணமாக ஆசை வார்த்தை காட்டி அந்தப் பெண்களை மோசம் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் சிலர் நடக்கிறார்கள். அப்படி நடந்தால் அந்தப் பெண்ணை கோர்ட்டுக்கு இழுத்து பெற்றோர்களை கோர்ட்டார் அழைத்து இந்தப் பெண்ணிற்கு வயது 16-க்கு குறைவாக இருக்கிறது அதனால் அந்தப் பெண்ணை தகுந்த பாதுகாப்புடன் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லவேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. கலப்பு மணத்தை பற்றி யாருக்கும் ஆட்சேபனை இருக்க முடியாது. இளம் பெண்களை ஆசை வார்த்தை காட்டி பெற்றோர்களின் அறிவுக்கு எட்டாமல் கொண்டு போவது இப்பொழுது சகஜமாக இருக்கிறது. ஆகவே 16 வயது என்று இருப்பதை 18 வயது என்று மாற்றி திருத்தி அமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். பெண்கள் தெரிந்தோ தெரியாமலோ அப்படிச் சென்று விடலாம். ஆகவே 18 வயது என்று திருத்தம் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால் விவாகம் செய்துகொண்டு விடலாம் என்று சொன்னால் அதைப்பற்றி யாரும் ஆட்சேபிக்கப் போவதில்லை. அது பக்க பலமாகவும் இருக்கும். அதைத் தவிர பெண்களை தவறான காரியங்களுக்கு உபயோகப்படுத்தவும் முடியாது. ஆகவே தான் வயதை அதிகப்படுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தப்படியாக பெண்கள் பாதுகாப்பு விஷயத்தில் அதாவது 'ரெஸ்க்யூ ஹோம்' விஷயத்தில் நல்ல மாறுதல் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. நம்முடைய சென்னை மாகாணத்தில் நாம் இது விஷயமாக வெகுவாக முன்னேறியிருக்கிறோம். பெண்களுக்கு பாதுகாப்புக் கொடுக்கும் விஷயத்தில் இந்த இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் கூட ஜில்லாவுக்கு ஜில்லா 'விஜிலன்ஸ் ஹோம்களை' அதிகமாக ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம். 'விஜிலன்ஸ் ஹோம்' என்பதற்கு சரியான தமிழ் பதம் என்ன என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. ஸ்திரீகளுடைய உஷார் விடுதி என்று சொல்லலாம் என்று ஒருவர் சொல்லுகிறார். அப்படிச் சொல்லுவதை கொஞ்சம் கூட நான் ஆதரிக்கவில்லை. இருபது வருஷமாக உஷார் விடுதி என்று சர்க்கார் பாஷையில் இருந்தது.

The Hon. Sri M. BHAKTAVATSALAM : கண்காணிப்பு என்று சொல்லலாம்.

Dr. Srimathi T. S. SOUNDARAM RAMACHANDRAN : Vigilance-ஐ கண்காணிப்பு என்று சொல்வது நன்றாக இருக்காது. அதற்கு ஒரு நல்ல பதம் வரவேண்டும். தமிழ் மொழியில் ஆர்வம் படைத்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இதற்குத் தக்க பதத்தைக்கண்டுபிடிப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். ஆகவே உஷார் விடுதி என்று சொல்லப்படும் விடுதிகள் இன்னும் அதிகமாக்கப்பட வேண்டும். அதே சமயத்தில் 'சீனியர் ஏஜ்' அதாவது பருவம் அடைந்த பெண்கள், திக்கற்ற பெண்கள் இவர்களை உஷார் விடுதியில் வைக்கலாம் என்றிருந்தது. அப்படி ப்ராதலில் வைக்கப்பட்ட குழந்தைகள் அநேகம் பேர்கள் நல்ல முறையில் அனுபவம் பெற்றிருக்கிறார்கள். அவர்கள் நல்ல முறையில் வாழ்வதற்கு பயிற்சி பெற்றிருக்கிறார்கள். அங்கு இருக்கக்கூடிய பெண்கள் 100-க்கு 100 குழந்தைகள், வீட்டில் வாழக்கூடிய குழந்தைகளைக் காட்டிலும் நல்ல முறையில்

[Dr. Srimathi T. S. Soundaram Ramachandran]
5th September 1958]

வாழ்ந்து வருகிறார்கள். ஆகவே ' டென்டர் ஏஜ் ' பெண்களுக்கு அதிகப்படியான பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டும். சிறு குழந்தைகளை பராமரிக்க வேண்டியது ரொம்பவும் அவசியமாக இருக்கிறது. இப்பொழுது ' ரெஸ்க்யூ ஹோம்'' மேற்பார்வையை நாம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம். திக்கற்ற பெண்களுக்கும், பருவம் அடைந்து வெளி வந்த பெண்களுக்கும், வேறு குற்றங்களில் ஈடுபட்ட பெண்களுக்கும், வயது வந்த பெண்களுக்கும் இப்பொழுது நிறைய விடுதிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதை இன்னும் தாராளமாகச் செய்து, எல்லா ஜில்லாக்களிலும், எல்லா இடங்களிலும் அந்த விடுதிகளை அமைத்தால், நிச்சயமாக அம்மாதிரி குற்றங்கள் நடப்பதோ அல்லது பெண்கள் தங்களைத் தாங்களே காப்பாற்றிக்கொள்ள சக்தியில்லாத நிலையில் இருப்பவர்களை தவறான வழியில் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ள விடுவதோ ஆகிய இத்தகைய குற்றங்கள் மிகவும் குறைந்து விடும்.

கற்பழிக்கப்பட்ட கேஸ்களில் தண்டனைகளை மிக அதிகமாக ஆக்கி இருப்பதை நான் வரவேற்கிறேன். ஆனால், தண்டனையை அதிகமாக ஆக்கினால் மட்டும் போதாது. சட்டத்திலுள்ள இது சம்பந்தமான விதியை கடுமையாக அமுலுபடுக் கொண்டு வந்தால் தான் பலன் உண்டாகும். எனக்குத் தெரியும்—இம்மாதிரி கேஸ்களில் சம்பந்தப்பட்ட பெண்களுக்குப் பெற்றோர்கள் இருந்தால், அவர்கள் தங்களுடைய பெண்களை கோர்ட்டுக்கு கொண்டுவரவே சம்மதிக்க மாட்டார்கள். ஏனென்றால், நாம் அதை அவமதிப்பாகக் கருதுகிறோம். அப்படியே பெற்றோர்கள் கொண்டு வரக்கூடிய இடங்களிலும் பெரிய ஜட்ஜுகள், பெரிய வக்கீல்கள் தங்களுடைய புத்தி நுணுக்கங்களையெல்லாம் உபயோகப்படுத்தி எப்படியாவது அதில் ஒரு தண்டனை வர முடியாத படி பார்த்துக்கொள்ளவதாகத் தெரிகிறதே தவிர, கடுமையான தண்டனை வாங்கிக் கொடுப்பதாகத் தெரிய வில்லை. கொடும் சமூகக் குற்றமான இவைகளை இழைப்பவர்களுக்கு நாம் நிச்சயமாகக் கடுமையான தண்டனை விதிப்பதிலே பின் வாங்கக் கூடாது. அதிலேயும், கிராமங்களில் எஜமானர்கள்—அடியார்கள் என்று இருக்கும் இடங்களிலே பெற்றோர்களுக்குத் தெரிந்தோ தெரியாமலோ பெண்கள் கெடுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நாமும் அறிவோம். ஆகையால், இந்த ஷரத்தை கடுமையாக அமுல் நடத்த வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

(Mr. Speaker in the Chair.)

விஜிலன்ஸ் ஹோமுக்கு வருகிற டெலிங்க்வெண்ட் பெண்களும் குழந்தைகளும் தங்களைத் தாங்களே காப்பாற்றிக்கொள்ளக்கூடிய வகையில் அவர்களுக்கு பொருளாதாரத் துறையில் வசதி செய்து கொடுத்தால், இத்தகைய குற்றங்களெல்லாம் வெகுவாகக் குறைந்துவிடும். எந்த எந்த காரணங்களினால் வீட்டை விட்டு வெளியேறினார்கள், என்று விஜிலன்ஸ் ஹோமில் இருப்பவர்களைக் கேட்டால், பொருளாதாரக் குறைவு தான் காரணம் என்று சொல்கிறார்கள். ' ப்ராதல்'' களிலிருந்து விடுதலை செய்யப்பட்டவர்களுடைய கணக்கைப் பார்த்தால், 100-க்கு 99 பேர்களுக்கும் பொருளாதாரக் குறைவுதான் காரணமே தவிர, ஆசையினாலோ—பணத்தாசை, நகையாசையினாலோ—18-20 வயத்துக்கு மேற்பட்ட பெண்கள் தவறிப் போவது என்பது அபூர்வமாகத் தெரிகிறது.

ஆகவே, பெண்களுக்கு பொருளாதாரத் துறையில் பாதுகாப்பு அளித்து, தங்களைத் தாங்களே காப்பாற்றிக் கொள்ளக்கூடிய நிலைமையை உண்டாக்குவதற்கு சமூகம் பாடுபட்டால் தான் நிரந்தரமான பலன் கிடைக்கும். இல்லாவிட்டால் சமூகத் தீமையான இந்த விஷயங்கள் நிற்க முடியாது. ஆகையால், குழந்தைகளுக்கும் பெண்களுக்கும் சிறு வயதிலிருந்து பாதுகாப்பு கொடுக்கும் விஷயத்தை நம்முடைய நாட்டு க்ஷேம நல வேலைகள் எல்லாவற்றோடும் இணைப்பதற்கு தனியாக டிபார்ட்மென்ட் இருந்தாலும்கூட தீமை வருமுன் காத்துக் கொள்வதற்கு ஏதுவாக இருக்கும். சிறு வயதிலிருந்தே அவர்களைச் சீர்திருத்தி, தங்களைத்

[Dr. Srimathi T. S. Soundaram Ramachandran]
[5th September 1958

தாங்களே காப்பாற்றிக் கொள்ளக்கூடிய முறையில் அவர்களுக்கு கல்வியிலும் கைத் தொழிலிலும் பயிற்சி அளித்தாக வேண்டும். இம் மாதிரி திட்டமிட்டு வேலை செய்தால், பிச்சைக்காரப் பிரச்னையும், பெண்கள், குழந்தைகள் தவருன பாதைக்கு இழுத்துச் செல்லப்படுவதும், இன்னும் இதுபோன்ற சமூகக் கேடான செயல்களும் ஏகதேசம் ஒழியும்.

இந்த சிறுவர்கள் (திருத்தச்) சட்டம் வருவது ரொம்ப நன்ருக இருக்கிறது. நாங்கள் ரொம்ப வருஷமாக காத்துக்கொண்டிருந்த பல விஷயங்கள் அதிலே சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதற்காக பெண்கள், குழந்தைகள் சார்பில் சர்க்காருக்கு நன்றி செலுத்துவதோடு, இன்னும் நல்ல விதமாக பரவலாக இச்சட்டம் அமுல் நடத்தப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

* **Sri A. VEDARATHNAM** : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த குழந்தைகள் மசோதாவை இவ்வளவு நீண்ட காலம் கழித்து இப்பொழுது நிறைவேற்ற முன் வந்த நம்முடைய உள் விவகார அமைச்சர் அவர்களை நான் முழுமனதோடு பாராட்டுகின்றேன். இது எவ்வளவு அவசியமான மசோதா என்பதைப்பற்றி எனக்கு முன் பேசிய பலர் கூறியிருக்கிருர்கள். எனவே, அதை நான் மீண்டும் கூறத் தேவையில்லை.

பாரதி கூறியபடி நாம் எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்கள். அதிலும் ஜனநாயக யுகத்திலே, ஜனநாயக அரசாங்கத்திலே நாம் ஒவ்வொருவரும் இந்த நாட்டு மன்னர்கள் தான். இந்த நாட்டை ஆளப்பிறந்தவர்கள் ஆதலால், ஆளும் பொறுப்பு அனைத்தும் நம்மைச் சார்ந்தது. இத்தகைய நாட்டிலே, இப்போதைய குழந்தைகள், எதிர்கால மன்னர்கள் திருடர் களாகவும் குடிக்காரர்களாகவும் குற்றம் புரிபவர்களாகவும் இருப்பார் களானுல், அது எவ்வளவு இழிவானது என்பதை மன்னர்களாகிய நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க கடமைப்பட்டிருக்கிருேம்.

குற்றம் செய்பவர்கள் பிறக்கும் போதே இப்படி குற்றவாளிகளாகப் பிறக்கிருர்களா என்பது தான் இதில் முதலில் ஆராய வேண்டிய விஷயம். டாக்டர் சௌந்தரம் அம்மையார் அவர்கள் சொன்னது போல, குழந்தை கள் பிறக்கும்போதே குற்றவாளிகளாகப் பிறப்பதில்லை; பின்னர்தான் கெட்ட பழக்கத்தில் ஈடுபடுகிருர்கள். கால வசத்தினுல், சூழ்நிலை காரணத்தினுல், சுற்றுணர்ச்சியினுல் அவர்கள் இப்படி மாறுகிருர்கள்.

"மனத்தானும் மாந்தர்க் குணர்ச்சி இனத்தானும்
இன்ன னெனப்படுஞ் சொல்"

என்று வள்ளுவர் கூறியிருக்கிருர். சார்ந்தவர்கள் எப்படி இருக்கிருர் களோ, நண்பர்கள் எப்படி இருக்கிருர்களோ, சுற்றுச் சார்பில் உள்ளவர் கள் எப்படி இருக்கிருர்களோ, அதற்கேற்ப ஒருவன் மாறிவிடுகிருன். சற்று அறிவு வந்த மாந்தர்களே அப்படி ஆய்விடுகிருர்களென்ருல், குழந்தைகளைப் பற்றிக் கேட்க வேண்டியதே இல்லை. இளம் வயதில் அவர்கள் எம் மாதிரி சகவாச தோஷத்தால் தப்பு வழிக்கு ஆளாகிருர்கள் என்று கூறத் தேவையில்லை. கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ சட்டநாத கரை யாளர் அவர்கள் கூறியபடி, இந்த நாட்டில் மக்களை நல்வழியில் கொண்டு செல்வதற்குச் சாதனங்களாக இருக்க வேண்டிய பத்திரிகைகள், சினிமாக் கள் போன்றவையெல்லாம் கூட, அவர்களை தப்பு வழிக்குச் சுலபமாக இழுத்துச் செல்வதற்கு உதவி செய்கின்றனவேயன்றி, அவர்களை நல் வழிக்குக் கொண்டு வருவதற்கு உதவுவதாக இல்லை.

குரங்கு தன் குட்டியைக் கொண்டு ஆழம் பார்ப்பது போல, திருடுகின்ற வர்கள், கள்ளக் கடத்தல் செய்கின்றவர்கள், மதுபானம் காய்ச்சுகின்ற வர்கள் எல்லாம், தாங்கள் அகப்பட்டுக்கொண்டால் தங்களுக்குப் பெரிய கடுமையான தண்டனை வரும் என்று நினைத்து இளம் பிள்ளைகளை குற்றம் செய்வதற்கு அமர்த்திக்கொள்ளுகிருர்கள். தாய் தந்தையற்ற காரணத்தினுலோ, வறுமை காரணத்தினுலோ, எந்தக் காரணத்தினுலோ,

5th September 1958] [Sri A. Vedarathnam]

இப்படித்தெருவிலே திரிகின்ற பிள்ளைகள் குற்றம் செய்பவர்களுடைய கையிலே அகப்பட்டு, குற்றவாளிகளாகக் கருதப்பட்டு தண்டனையை அனுபவிக்கிறார்கள். ஆனால், உண்மையிலேயே குற்றத்திற்குக் காரணமாக இருப்பவர்கள் தண்டனையிலிருந்து தப்பித்துக்கொண்டு விடுகிறார்கள். " எய்தவனை விட்டு அம்பை நோவது போல ", இளம் குழந்தைகள் அகப்பட்டுக்கொண்டு நீதி ஸ்தலங்கள் வரையில் இழுத்துச் செல்லப்பட்டு தண்டனையையும் அனுபவிக்கிறார்கள். இந்த நிலைமையைத் தவிர்ப்பதற்காக, வறுமை காரணமாக தெருவிலே திரியும் பிள்ளைகள், வேறு காரணமாக அனாதைகளாக இருக்கின்றவர்கள், இளம் குற்றவாளிகள் சிறையிலே இருக்கிறவர்கள், ஆகிய இப்படிப்பட்டவர்களையெல்லாம் நீதி புகட்டும் ஸ்தாபனங்களிலே வைத்துப் பராமரித்து அவர்களுக்கு நல்ல பயிற்சி அளிக்கும் நோக்கம் இந்த மசோதாவில் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது மிகவும் வரவேற்க தகுந்த விஷயம் என்பதில் எவ்வித சந்தேகமும் இல்லை.

" கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது ;
அதனினும் கொடிது இளமையில் வறுமை."

என்றபடி வறுமையை அனுபவிப்பது என்பது முதியவர்களுக்கே கடினம். அதிலும் பிள்ளைப் பருவத்திலே வரும் வறுமை சகிக்க முடியாதது. ஏனென்றால், வாழ்வையே பாழாக்கும் தன்மையில் அது அமைந்து விடுகிறது. ஆகையால், அந்தப் பருவத்திலே அவர்களை நல்ல ஸ்தாபனங்களிலே அனுப்பி, அவர்களுக்கு நல்ல அறிவு புகட்டுகிற ஒரு சூழ்நிலையை உண்டாக்கினால், அவர்களில் எத்தனையோ சிறந்த நிபுணர்கள், அறிவாளிகள், மேதாவிகள் தோன்றக் கூடும். அரசாங்கம் மாத்திரம் முன்வந்து இதற்காக நிதி ஒதுக்கிச் செலவிடுவது போதாது ; இந்த நாட்டிலே இருக்கும் பெரும் தனவந்தர்களும் முன் வர வேண்டும். அம்மையார் அவர்கள் கூறியபடி, தேவாலய நிதியிலிருந்து அனாதை விடுதிகள் பல தோற்றுவிக்கப் பட்டிருந்தாலும், அதையெல்லாம் இப்பொழுது ஒவ்வொன்றாக மறைந்து வருகின்றனவே தவிர, அவைகள் விரிவடையக் காணோம். நன்றாக நடைபெறுகிறது என்று சொல்லக்கூடிய நிலையில் கூட சில இல்லை. எனினும் சில ஸ்தாபனங்கள் நன்றாக நடக்கின்றன. நன்றாக நடக்காத வற்றையும் நன்றாக நடக்கும்படி செய்ய வேண்டும். அல்லது நன்றாக நடத்தக்கூடியவர்களுக்கு அந்த ஸ்தாபனங்களை உதவி புரியும்படியாகவாவது செய்ய வேண்டும். உள் விவகார மந்திரி அவர்களே தர்ம ஸ்தாபன மந்திரியாகவும் இருக்கிற காரணத்தால் அவர்கள் இதற்கு வேண்டுவன செய்து, அதற்கான வசதிகளைச் செய்து கொடுப்பார்கள் என்று நான் எதிர்ப்பார்க்கிறேன். இந்த மாதிரியாக குழந்தைகளை நல்ல வழிக்குக் கொண்டு வந்தால் தவறான வழியில் இருந்து அவர்கள் திருந்தி நல்லவர்களாவார்கள் என்பதைப் பற்றிக் கொஞ்சமும் ஐயமில்லை. குழந்தைகளைத் திருத்துவதற்கு " ஜுவனைல் கோர்ட் " ஜில்லா தோறும் வேண்டுமென்று ஸ்ரீ சம்பத் அவர்கள் கூறினார்கள். ஜில்லா தோறும் இல்லாவிட்டாலும் இப்போது சில இடங்களில் இருக்கிறது. அந்தக் கோர்ட்டுகளுக்கு பெண்களையே நீதிபதிகளாக ஏற்படுத்துகிறார்கள். அதிகாரிகளால் அவர்கள் நியமனம் செய்யப் படுகிறார்களேயன்றி குழந்தைகள் விஷயத்தில் அக்கறை காட்டிக் கொண்டிருக்கிற பொது ஸ்தாபனங்களில் வேலை செய்கிற பெண்களை நியமிப்பது கிடையாது. இப்போது அதிகாரிகளால் நியமனம் செய்யப்படுகிற பெண்களுக்கு பிள்ளைகள் விஷயத்தில் போதிய அக்கறை இருக்கிறதென்று சொல்ல முடியாது. இவர்களை நியமனம் செய்கிற அதிகாரிகள் என்ன, நினைக்கிறார்களோ—கிட்டதட்ட அந்த எண்ணப்படியே இவர்கள் தீர்ப்பு அளிக்கின்றார்களேயல்லாமல், சுபாவமாக குழந்தைகளிடத்தில் அக்கறை காட்டி அவர்கள் திருந்த வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு தீர்ப்பு வெளிவருவதாகத் தெரியவில்லை. எனவே இந்த ஜுவனைல் கோர்ட்டுகளுக்கு பெண் நீதிபதிகளை நியமிக்கும் விஷயத்தில் கொஞ்சம் சர்க்கார் கவனிக்க வேண்டும். குழந்தைகளுக்காக சேவை செய்கிற பெண்களின் ஸ்தானங்கள் நிரம்ப இருக்கின்றன. அந்த ஸ்தாபனத்தை நிர்வகித்து நடத்துகிறவர்களிடத்தில் இந்தப் பொறுப்பை ஒப்படைத்தால் குழந்தைகளை நல்ல வழிக்கு கொண்டு வருகிற முயற்சியில் நாம்

[Sri A. Vedarathnam] [5th September 1958

அதிகம் வெற்றிபெற முடியும். ஆகவே குழந்தைகளை சீர்திருத்தும் பெண்கள் பொது ஸ்தாபனங்களில் வேலை செய்கிறவர்களை இந்த ஜுவினைல் கோர்ட்டின் நீதிபதிகளாக நியமிக்கத்தக்க வகையில் சீர்திருத்தம் செய்ய வேண்டுமென்பதாகக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதேமாதிரி செக்ஷன் 35-பி-ல் இன்ஸ்பெக்டர் அவர்கள் **" the Chief Inspector, if satisfied that he is incorrigible "** அவர்கள் மாற்ற முடியாதவர்கள் என்ற தீர்மானத்திற்கு வந்துவிட்டால் அவர்களுக்கு தண்டனை அளிக்கவேண்டுமென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி இந்த முடிவை இன்ஸ்பெக்டர் அவர்களுக்கு விட்டுவிடுவது நியாயமாகாது என்று நான் கூற விரும்புகிறேன். அது ஒரு கோர்ட்டினுடைய முடிவுக்கு இருக்கவேண்டுமேயல்லாமல் இப்படி ஒரு தனிப்பட்டவரின் முடிவுக்கு விடக்கூடாது. "இந்தக் குழந்தை திருத்த முடியாதது" என்று அவர் தீர்மானித்துவிட்டால் அந்தக் குழந்தையின் வாழ்வே பாதிக்கப்பட்டுவிடும் என்று நான் கூற விரும்புகிறேன். ஸ்ரீமதி சௌந்தரம் ராமச்சந்திரன் அவர்களும் சொன்னார்கள். ஒரு பள்ளியில் துஷ்டக் குழந்தை ஒன்று வந்துவிட்டால் போதும். அதுவே பெரிய ப்ராப்ளம் ஆகிவிடும். அந்த ஒரு குழந்தையினால் பள்ளியில் உள்ள இதர குழந்தைகளைத் திருத்துவது என்பதும் சாத்தியமில்லாமல் போய்விடுகிறது என்று சொன்னார்கள். அந்த மாதிரியான குழந்தையை எப்படி பராமரிக்கவேண்டும் என்று யோசனை செய்து அதன்படி நடக்கவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் சைகாலஜி ஆப் சில்ரன் தெரிந்திருக்கவேண்டும் என்கிறார் கள். உளநூல் சாஸ்திரப்படி எப்படிப்பட்ட கெட்ட குழந்தையாக இருந் தாலும் அதைத் திருத்திவிட முடியும் என்பதாக அறிஞர்கள் கருதுகிற போது உளநூல் சாஸ்திரம் எதுவும் தெரியாத ஒரு இன்ஸ்பெக்டர் அவர்கள் "ஒரு குழந்தை திருத்த முடியாதது" என்கிற முடிவுக்கு வந்துவிட்டால் தண்டனை அளிக்கலாம் என்று இருப்பது சரியாகாது. ஆகவே, இந்த விஷயத்தையும் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மேலும் இன்னொரு முக்கியமான விஷயம். இந்தக் குழந்தைகளைச் சீர்திருத்துவதாகச் சொல்லி பல ஸ்தாபனங்கள் இன்றைய தினம் மதம் மாற்றி வருகிறார்கள். நான் எந்த மதம் என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்ல விரும்பவில்லை. தங்களுடைய மதம் என்னது என்றே தெரியாத குழந் தைகளிடத்தில் பிற மதங்களைப்பற்றிச் சொல்லி மதம் மாற்ற இந்த ஸ்தா பனங்கள் முயற்சிப்பது மிகவும் கெடுதியானது. இதைத் தடுப்பதற்கு சட்டத்தில் இடம் இல்லாது இருப்பதை கனம் அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். இன்றைக்கே இந்த திருத்த மசோதாவில் ஒரு திருத்தத்தின் மூலம் அவ்வாறு மதம் மாற்றுவது சட்ட விரோதமானது என்கிற ஷரத்தையாவது சேர்ப்பதற்கு கனம் அமைச் சர் அவர்கள் முன்வரவேண்டும். இல்லையேல் சட்ட நிபுணர்களைக் கலந்து கொண்டு ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டுமென்பதாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இது மிக மிக அவசியமானது என்பதையும் வற்புறுத்திக் கூற விரும்பு கிறேன்.

கனம் அமைச்சர் அவர்கள் பேசும்போது சுதந்திரம் அடைந்த ஒரு நாட்டில் இளம் பிள்ளைகள் தெருத்தெருவாகப் பிச்சை எடுத்துக்கொண்டு அலையவிடுவது சரியல்ல என்று கூறினார்கள். அதிலும் பெண்கள் இந்த மாதிரியாக நடுத்தெருவில் பிச்சை எடுப்பது, தவறான செய்கையில் ஈடு படுவது சரியாகாது. அதை இன்னமும் ஒரு நிமிஷம் கூட அனுமதிப்பது சரியாகாது என்பதைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். இந்தப் பெண் களுக்கு தகுந்த பாதுகாப்பான ஸ்தாபனங்கள் தேவை. இப்போது இருக்கிற ஸ்தாபனங்களில் இடம் இல்லையென்ற காரணத்திற்காக இவர் களை சேர்த்துக்கொள்ள மறுப்பது சரியாகாது. இந்த ஸ்தாபனங்க ளுக்கு போதிய வசதிகளைச் செய்து கொடுத்தாவது இவர்களையும் அதில் சேர்ப்பதற்கு முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அப்படியில்லாமல் பிள்ளை

5th September 1958] [Sri A. Vedarathnam]

களைத் தெருவில் அலையவிடுவது இந்த நாட்டுக்கே அவமானம். நாட்டு மக்களாகிய சுதந்திர மன்னர்களாகிய நம் எல்லோருக்குமே அவமானம் என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

நான் சமீபத்தில் இலங்கைக்குச் சென்றபோது பார்த்தேன். தெருவில் பிச்சை எடுக்கிற ஒரு குழந்தையைக்கூட அந்த நாட்டில் நான் பார்க்க வில்லை. நம்முடைய சேய் நாடு என்று அதைக் கூறுகிறோம். இன்னும் ஏனைய பல நாடுகளிலும் பிள்ளைகள் பிச்சை எடுப்பது இல்லையென்று சொல்கிறார்கள். அதுவும் நம் நாட்டில் பிள்ளைகள் பிச்சை எடுப்பது மாத்திரம் இல்லை. மதுவிலக்கு சட்டத்தை மீறுவதற்கு இந்தப் பிள்ளை களைப் பலர் துணையாகக் கொண்டு பணத்தைக் காசைக் காட்டி இந்தக் குழந்தைகளையே தவறான காரியங்கள் செய்யும்படியாகத் தூண்டி வரு வது மிகவும் அநீதியானது, என்பதை நான் சுட்டிக் காட்ட விரும்பு கிறேன். இப்படிப்பட்ட நிலைமை நீடிக்காதவாறு குழந்தைகளைச் சீர் திருத்த தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இந்தக் குற்றங் களைச் செய்வதற்குத் தூண்டுகிற பெரியர்வர்களைக் கண்டுபிடித்து தக்க தண்டனை அளிக்க சட்டத்தில் வசதி செய்ய வேண்டும் என்பதாக நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதோடு இன்னொன்று. உஷார் விடுதிகளில் இருக்கிற பெண்களைக் கொண்டுவந்து பள்ளிகளில் சேர்ப்பதனால் எவ்வளவு அபாயம் வருகிற தென்கிற விஷயத்தை விசாரணைக் கமிட்டியில் பலர் கூறியிருக்கிறார்கள். குழந்தைகளைத் திருத்துவதற்குப் பதிலாக குழந்தைகளுடைய உள்ளத்தில் கெட்ட எண்ணம் உண்டாகும்படியாக அவர்கள் செய்துவிடுகிறார்கள். அதன் காரணமாக அவர்களைத் தனியாக வைப்பது தான் மேல் என்று நான் கருதுகிறேன்.

நான் குறிப்பிட்ட எல்லா விஷயங்களையும், இதர அங்கத்தினர்கள் கூறியுள்ள யோசனைகளையும் கருத்தில் கொண்டு நல்லதொரு மசோதாவை கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவரவேண்டும். அங்கத்தினர்களுடைய யோசனைகள் எல்லாம் அந்த மசோதாவில் இடம் பெறவேண்டும் என் பதைச் சுட்டிக்காட்டி அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும் ஏகமனதாக இந்த மசோதாவை ஆதரிக்கவேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொண்டு, எனக்குப் பேசுவதற்கு சந்தர்ப்பம் அளித்த கனம் சபாநாயகர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொண்டு நான் விடைபெறுகிறேன்.

SRI V. K. RAMASWAMY MUDALIYAR : Mr. Speaker, Sir, while welcoming this measure, I would like to make a few observations. I am very grateful to the Members of the Select Committee for having made many useful suggestions. I am sure, the Hon. Minister will try to implement those suggestions as much as possible.

I have already stated in my speach on the day this Bill was introduced that the juvenile courts that have been established are quite inadequate and many more courts should be established in the different parts of the districts and that the Government should see to it that these cases are disposed of as expeditiously as possible. There has been so much of delay in the disposal of these cases that the parties affected suffered very much.

With regard to juvenile smoking, I am one of those who honestly believe that stringent measures should be taken and deterrent punishments given to the offenders. Unless this is done I do not know where this habit will lead the boys to. I was surprised to note the remarks in the Select Committee report that

[Sri V. K. Ramaswamy Mudaliyar] [5th September 1958

there might be some complications with regard to the enforcement of this rule. I feel there may not be any complications at all. I would request the Government to see in all earnestness that they take effective steps to put down juvenile smoking as far as possible. In cinema theatres notices are put up that there should be no smoking; still we find that smoking is on the increase. Even after the putting up of these notices, banning smoking, this has not decreased to any extent. So the Government must see to it that they put a stop to these things somehow or other.

With regard to enforcement of these offences, my submission is that the staff employed is quite inadequate, with the result that the enforcement has not been very effective in most cases. So I suggest that more Honorary Probationary Officers must be appointed with a view to enforcing some of the provisions of this Bill and I hope the Hon. Minister will pay some attention to it.

With regard to the provision of accommodation, I have already stated that there has not been quite sufficient accommodation, with the result there has been so much of suffering. The accommodation question also should be looked into very carefully and steps should be taken to minimise this difficulty.

With regard to women offenders, of course, responsible women officers should be empowered to accompany women offenders, as we have heard a number of cases where there had been malpractices due to the men officers being deputed. So far as women offenders are concerned, I am sure, the Government will somehow or other pay attention to this aspect of the matter and see that only women officers are deputed to accompany these offenders.

With regard to other provisions of the Bill, I wholly endorse many useful suggestions contained in the Select Committee's Report. With these words, I heartily endorse this measure.

* SRI T. T. DANIEL : Sir, while welcoming this Bill, I would like to point out some facts for the consideration of the Hon. Minister. Part VI-A is a new addition and it is added after Part VI of the principal Act. Section 36-A provides for punishment for cruelty to children, and in the proviso to that section, it is provided that if an offence is committed by a stranger in respect of a married young woman and if she is under 16 years, then her husband has got the right to compound that offence. I would submit that such a right should not be given to the husband, especially when the mother or the father has got no right to compound such an offence if the child or the young girl is not married. Why should the husband be given such a right? After all, married young women are the darlings of their father and mother. Therefore, I would submit that that right of the husband to compound the offence if it is committed by a stranger in respect of his wife, should not be given at all, and that proviso should be deleted. It cuts the very object of the Bill which provides for protection for child or young person.

5th September 1958] [Sri T. T. Daniel]

Then coming to section 36-C, it reads as if that a person can employ a child or young person for carrying or transporting liquor or dangerous durg, if such liquor or dangerous drug is not used for consumption. Sir, the object of the Bill seems to be that the child should not have anything to do with the carrying or transporting of any liquor or dangerous drug. If that be so, I do not understand why a distinction should be made in section 36-C. There may be cases where a child may be employed for carrying or transporting liquor or dangerous drug which may not be used for consumption. I would therefore, suggest that the provisions in section 36-C should be recast in such a way that the child on no ground should be employed for carrying or transporting liquor or dangerous drug, whether the consumption of such liquor or dangerous drug is an offence or not.

Then coming to section 36-D, I would say that that section has to be omitted. It appears to me that it will be a mischievous section, the existence of which may create trouble to innocent persons. It contemplates that any child or young person, if he is taken to a place where dangerous drug or intoxicating liquor is sold, then on that ground alone, the person who is in charge of the child can be punished. I do not understand why merely taking a child to a place without any intention of committing the offences enumerated in the Bill, should be considered an offence at all. If that child or young person is taken to the place where such liquor or dangerous drug is sold for the purpose of giving such liquor to the child or for the purpose of employing that child for carrying that intoxicated liquor or dangerous drug, then of course, there is the intention to commit the offence. It may appear that in certain cases, even the father may innocently take his child to the shop and such taking itself is considered to be an offence. A friend of the proprietor may come to his shop with his wife and children quite innocently just to have a talk with the proprietor and under that circumstance also, it appears that if this section is there, an offence is committed under this section. I would suggest that merely taking a child or young person to any place where intoxicating liquor or dangerous drug is sold, need not be made an offence. But if such taking is for the purpose of committing any one of the offences enumerated in the previous clauses of the Bill, then such taking can amount to committing an offence.

Then I come to sub-section (2) of section 36-I. It says—

'Whoever exposes a child or young person to the risk of seduction, sodomy, prostitution or other immoral condition, shall, on conviction, be punishable with imprisonment of either description . . .'

It is not, I think, very happily worded. It must definitely say that 'whoever having the actual charge of, or control over a child or young person' as is stated in section 36-A, should also be stated in this sub-section (2). Then alone such a person having the actual charge of or control over the child can be punished for

the offence that is committed under section 36. Otherwise, it would appear that any person can be booked. With regard to joint trial, I would say that whereas in the case of offences where joint trial is provided for under the provisions of the Criminal Procedure Code, such provisions should be followed for joint trial of a young person along with an adult in this case also. But in cases where there are no provisions for the trial of offences other than those contemplated under the Penal Code and other than those committed under this Bill, then there can be a separate trial for the commission of such offences, otherwise the provisions of the Criminal Procedure Code and the provisions of this Bill will conflict and the court will find it difficult to implement the provisions of this Bill.

With regard to the occurrence of the words ' on conviction ' wherever they occur, I think that they are superfluous. After all there may be a sentence only if there is a conviction. The sentence pre-supposes the existence of a conviction. No useful purpose would be served by putting the words ' on conviction ' in the Bill. I therefore suggest that the words ' on conviction ' wherever they occur in this Bill shall be deleted so as to follow the fundamental principles of law.

MR. SPEAKER: Before we proceed, I have to make an announcement. The House will rise to-day at 1-30 p.m. I presume it will take half an hour for the clause by clause consideration and the third reading of the Bill. I presume also that the Hon. Minister will take about half-an-hour for reply. There are four more speakers. I think that hon. Members will remember these points. Sri Nataraja Odayar may now speak.

11-41 a.m. **SRI C. NATARAJA ODAYAR** : கனம் தலைவர் அவர்களே, நம் சபை முன் வைக்கப்பட்டிருக்கும் சிறார் மசோதாவின் மீது என் கருத்துக்களை தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். குழந்தைகளை கவனிக்க வேண்டியதை விட, குழந்தைகள் நன்றாக வளருவதற்கு அவசியமான குழந்தைகளின் தாயார்களை கவனிக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியம். குழந்தையை சரிவர வளர்ப்பதற்கு விஞ்ஞான ரீதியான ஒரு வழியைக் காண நாம் முயற்சிக்கும்போது, குழந்தையின் தாயை சரிவர கவனிப்பது தான் அதற்கு விஞ்ஞான ரீதியான வழி என்று தோன்றுகிறது என்று சொல்வேன். தாய் சரியாக இருந்தால் தான் குழந்தை சரியாக இருக்க முடியும். ஆகவே குழந்தைகளின் வளர்ச்சி தாய்களின் நிலையைப் பொறுத்திருக்கிறது. குழந்தைகள் சரிவர வளரவில்லை என்றால், அதற்கு அடிப்படையான குறை எது என்று கண்டுபிடித்து அதை நீக்க வேண்டும். கர்ப்பத்தில் குழந்தையின் வளர்ச்சி கெட்டுவிட்டால், அதற்குப் பிறகு எவ்வளவு பாடுபட்டாலும், பிறந்த குழந்தை நன்றாக வளராது. குறைகளை அடிப்படையிலேயே நீக்கப் பார்க்கவேண்டும். குழந்தைகள் நன்றாக வளரவில்லை என்றால், தாய்கள் சரியாக கவனிக்கப்படாதது தான் அதற்கு அடிப்படையான குறை. குழந்தைகளை சரிவரப் பராமரிக்க முடியாமல் பெற்றோர்கள் தவிப்பதை எத்தனையோ இடங்களில் பார்க்கிறோம். இதனால் குழந்தைகள் கெடுகின்றன.

குழந்தைகள் நன்றாக வளரவேண்டுமென்றால், தாய்கள் சரிவர கவனிக்கப்பட வேண்டும். பிரசவ விடுதிகளில் கர்ப்பவதிகளை கவனிப்பவர்களில் பலர் பிள்ளை பெறாதவர்கள். பிள்ளை பெறாத அவர்கள் கர்ப்பவதிகளை சரிவர கவனிப்பதில்லை. அவர்களை சரிவர நடத்துவதில்லை. அவர்கள்

5th September 1958] [Sri C. Nataraja Odayar]

கர்ப்பவதிகளிடம் "நீ என் பிள்ளை பெற வேண்டும்" என்று கேட்கிறார்கள். இதுபோன்று இன்னும் எத்தனையோ வருந்தத்தக்க கேள்விகளைக் கேட்கிறார்கள். "பெற்றவருக்குத் தான் தெரியும் குழந்தை அருமை" என்று சொல்லப்படுவது உண்டு. ஆகவே தான் பிள்ளை பெறாத ஆஸ்பத்திரி ஊழியர்கள் கர்ப்பவதிகளிடம் இவ்வாறு நடந்து கொள்கிறார்கள். ஆகவே பிள்ளை பெற்ற ஊழியர்கள் தாய்மார்களையும் கர்ப்பவதிகளையும் கவனிக்க வேண்டும்.

பையன் பிறந்தவுடன், பையனை சரிவர கவனிக்க வேண்டும். பையனை நன்றாக வளர்க்க வேண்டும். இதற்காக நாம் பல சட்ட திட்டங்களைக் கொண்டு வருகிறோம். அப்படிச் செய்யும்போது, நல்ல சட்ட திட்டங்களைக் கொண்டுவர வேண்டும். சினிமாப் பார்த்தால் குழந்தைகள் கெடுகின்றன என்று கனம் அமைச்சர் கருதுகிறார். எந்த சினிமாவைப் பார்த்தாலும் குழந்தைகள் கெடுகின்றன என்று சொல்ல முடியாது. நல்ல சினிமாக்களும் இருக்கின்றன, கெட்ட சினிமாக்களும் இருக்கின்றன. சினிமாத் தியேட்டர்களில் குழந்தைகளுக்கேற்ற நல்ல சினிமாக்கள் காட்டப்படுவதற்கு சர்க்கார் சட்டரீதியாக ஏற்பாடு செய்யலாம். ஒவ்வொரு தியேட்டரிலும் வாரத்திற்கு ஒரு முறையாவது குழந்தைகள் சினிமாப் படம் காட்ட வேண்டுமென்று தியேட்டர்களை சர்க்கார் வற்புறுத்திக் கேட்கலாம். குழந்தைகள் கெடாமல் இருக்கவேண்டுமானால் சில சினிமாப் படங்கள் தடை செய்யப்படவேண்டும். உதாரணமாக, புராணப்படமாகிய கிருஷ்ண லீலா சினிமாப் படத்தைப் பார்த்தால் குழந்தைகள் கெடும். கிருஷ்ண லீலா சினிமாப் படத்தை நாம் எத்தனையோ தரம் பார்த்திருக்கிறோம், ரசித்திருக்கிறோம். ஆனால் அதைப் பார்ப்பதால் குழந்தைகள் கெடுகின்றன. ஏனென்றால், கிருஷ்ண லீலா படத்தில் குழந்தை முதலில் செய்யும் காரியம் திருடுவது தான். அது முதலில் வெண்ணெயை திருடுகிறது. அதைப் பார்க்கும் குழந்தைகள் திருட ஆரம்பிக்கின்றன. கிருஷ்ண லீலா படத்தில் குழந்தை வெண்ணெயை திருடுவதுடன் மட்டுமின்றி, சேலையும் திருடுகிறது. பிறகு, சேலை திருடுவதுடன் நிற்காமல், பெண்ணையும் திருடுகிறது. இதைப் பார்க்கும் குழந்தைகள் எப்படி நல்ல பிள்ளைகளாக வளருவார்கள்? எனவே, கிருஷ்ண லீலா சினிமாப் படத்தைத் தடை செய்ய வேண்டும் என்று பத்திரிகைகள் எழுதினால், கோபம் கொள்வதில் பிரயோஜனம் இல்லை.

இந்த மசோதாவில், இளம் பெண்கள் தவறு செய்தால், அவர்கள் தண்டிக்கப்படவேண்டும் என்று கண்டிருக்கிறது. அவர்களை தண்டனை அடையும் முறையில் அனாதை விடுதியில் இருக்க வேண்டியது. அவசியம் இல்லை என்று நான் கூறுவேன். பெண்கள் தவறு செய்தால் தண்டனை கிடையாது என்று விதி வகுக்கவேண்டும். குற்றம் புரிந்த பெண் ஒரு ஆணை மணந்துகொள்ள விருப்பப்பட்டால், அதை அனுமதிக்கலாம். அவ்வாறு செய்தால் நன்றாக இருக்கும். அப்படிச் செய்தால், அனாதை விடுதி என்ற விடுதி இருக்க வேண்டாம். பெண்கள் அன்பு விடுதி என்று ஒரு விடுதி இருக்கலாம். அங்குள்ள பெண்கள் தாங்கள் விரும்புபவர்களைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளலாம் என்று சட்டமியற்றலாம். அவ்வாறு செய்தால் நன்றாக இருக்கும்.

சரிவர கவனிக்கப்படாத குழந்தைகளை "அனாதைக் குழந்தைகள்" என்று குறிப்பிடுகிறோம். இவ்வாறு குறிப்பிடுவது, அவர்களைக் கேவலமாகப் பேசுவதாக இருக்கிறது. தாய் தந்தை இல்லாமல் குழந்தை இல்லை. தாயும் தந்தையும் இல்லாத குழந்தைகளே நாட்டில் இல்லை. அப்படியிருக்கும்போது யாரையும் "அனாதைக் குழந்தை" என்று குறிப்பிடக் கூடாது. சரிவர பராமரிக்கப்படாத குழந்தைகளை "வசதியற்ற குழந்தை" என்று சொல்லலாம். சரிவர கவனிக்கப்படாத, பராமரிக்கப்படாத தாயும் தந்தையும் தங்கள் குழந்தைகளை சரிவர கவனிக்க முடிவதில்லை. அந்தக் குழந்தைகள் வசதியற்ற குழந்தைகளாக இருக்கிறார்கள். வசதியில்லாத காரணத்தால் அவர்களை பெற்றோர்கள் விட்டுவிட்டுப் போய்விடுகிறார்கள். தாயாலோ தந்தையாலோ கவனிக்கப்படாத குழந்தைகள் வசதியற்ற

குழந்தைகளாக இருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட குழந்தைகளை அனாதைக் குழந்தைகள் என்று சொல்வதைவிட வசதியற்ற குழந்தைகள் என்று சொல்வது தான் சரியானது.

வசதியற்ற குழந்தைகள் கிராமங்களில் தான் அதிகம் இருக்கின்றன. நகரங்களிலுள்ள குழந்தைகளுக்கு பல வசதிகள் இருக்கின்றன. உண்மையிலேயே, விஞ்ஞான ரீதியான வசதிகள் நகரங்களில்தான் இருக்கின்றன. தானாக ஓடக்கூடிய மோட்டார் கார்கள், ஏரோப்ளான்கள் முதலியவை நகரங்களில்தான் இருக்கின்றன. கிராமங்களில் இவை இல்லை. குழந்தைகள் நலனுக்காக செலவிற்காக ஒதுக்கப்படும் 8 லட்ச ரூபாய் பெரும் பகுதி கிராமங்களில் செலவாவதில்லை ; அது நகரங்களில் தான் செலவாகிறது. நகரத்திலுள்ளவர்கள் பார்த்தும் கேட்டும் பல விஷயங்களைத்தெரிந்துகொள்கிறார்கள். ஆகவே நகரங்களிலுள்ளவர்கள் மிகுந்த கல்வி அறிவு படைத்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். கிராமங்களில் வசதிகள் குறைவாக இருப்பதால், குழந்தைகள் நலனுக்கான செலவிற்காக ஒதுக்கப்படும் பணத்தில் பெரும் பகுதியை கிராமங்களில் செலவிடவேண்டும். குழந்தைகள் நலனுக்கான வசதிகளைச் செய்துகொடுக்கும் விஷயத்தில், கிராமங்களுக்கு சலுகை காட்டவேண்டும் என்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். குழந்தைகளுக்கேற்ற நல்ல சினிமாப் படங்களையும் தாய்மார்களுக்கேற்ற நல்ல சினிமாப் படங்களையும் எடுத்து அவைகளை கிராமங்களில் காட்ட வேண்டும். இம்மாதிரி விஞ்ஞான ரீதியான வழிகளைக் கடைப்பிடித்தால், குழந்தைகள் நல்ல பிள்ளைகளாக வளருவார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. குழந்தைகள் சரிவர வளருவதற்கேற்ற வசதிகள் கிராமங்களில் குறைவாக இருப்பதால், குழந்தைகள் நலனுக்கான செலவிற்காக ஒதுக்கப்படும் பணத்தில் பெரும் பகுதியை கிராமங்களில் செலவிட வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

11-48 a.m. **SRI S. LAZAR** : கனம் தலைவர் அவர்களே, கனம் உள்விவகார அமைச்சர் கொண்டுவந்திருக்கும் இந்த மசோதாவில் நிறைய நல்ல அம்சங்கள் இருப்பதால், அவரையும் பாராட்டி, இந்த மசோதாவையும் ஆதரித்து என்னுடைய சில கருத்துக்களைச் சொல்ல முற்படுகிறேன். இந்த மசோதாவில் 11-வது பிரிவு வரை உள்ள ஷரத்துக்கள், சட்ட விரோதமான குற்றங்களைப் புரிந்த சிறுவர்களும் இளைஞர்களும், அவர்கள் மீது தொடரப்பட்ட வழக்கு கோர்ட்டுகளில் நடக்கும் காலத்திலும், அதற்குப் பிறகு அவர்கள் தண்டனை அனுபவிக்கும் காலத்திலும், அவர்கள் தகுந்த முறையில் கவனிக்கப்படுவதற்கு அவர்கள் தகுந்த பாதுகாப்பிலும் மேற்பார்வையிலும் இருப்பதற்கு வகை செய்கின்றன ; இது மிகவும் வரவேற்கத்தக்கது. அதற்குப் பிறகு 12-வது பிரிவு முதல் கடைசி பிரிவு வரை இருக்கும் ஷரத்துகள், " தண்டனை விதிக்கப்பட்ட குற்றவாளிகள் தண்டனை காலத்திலும் அதற்குப் பிறகும், நல்ல பிள்ளைகளாக வளர்வதற்குகந்த சூழ்நிலையில் இருந்தால் தான் அவர்களுடைய எதிர்காலம் நல்ல மாதிரியாக அமையும் " என்ற கண்ணோட்டத்துடன் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று தோன்றுகிறது ; இது மிகவும் வரவேற்கத்தக்கது.

குறிப்பாக முதல் பகுதியில் இருக்கக்கூடிய பிரிவுகளை பரிசீலனை செய்து பார்க்கும்போது இளைஞர்கள் அல்லது சிறுவர்கள் தண்டனைக்கு உள்ளாவதற்கு முன்னும் பின்னும் அவர்களுக்கு செய்யவேண்டிய வசதிகளைப் பற்றியும் அவர்களை நடத்தவேண்டிய முறைகளைப் பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இதுபோன்ற பாதுகாப்பு, இதுபோன்ற நல்லதொரு சூழ்நிலையை சிறுவர்களுக்கும் இளைஞர்களுக்குக் மட்டும் கொடுத்தால் போதாது. அதுபோன்ற வசதிகள், சூழ்நிலை குற்றம் புரியக்கூடிய பெண்களுக்கும் செய்து கொடுக்கப்படவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். முதல் பிரிவைப் படித்துப் பார்க்கும்போது அதில், ஏற்கனவே இருந்த சட்டத்திலே எந்தெந்த இடத்தில் " கமிட் " என்ற வார்த்தை இருந்ததோ அதை எடுத்து விட்டு " ப்ளேஸ்ட் " என்ற வார்த்தையை திணித்திருக்கிறார்கள் செலக்ட் கமிட்டியார். இதை

5th September 1958] [Sri S. Lazar]

நாம் நன்கு கவனித்துப் பார்ப்போமேயானால் "கமிட்" என்ற ஆங்கிலப் பதத்தின் நேரடியான அர்த்தத்தை மட்டும் நாம் மனதில் வைத்துக் கொள்ளலாகாது. அதற்கு சட்ட ரீதியான அர்த்தம் இருக்கிறது. அதில் "லீகல் இம்ப்ளிகேஷன்" இருக்கிறது. ஒருவரை ஒரு குற்றத்திற்காக கோர்ட் முன் நிறுத்தி, கோர்ட் கொடுக்கக்கூடிய தண்டனை எந்த முறையில் இருந்தபோதிலும் கூட அதற்கு நாம் உபயோகப்படுத்தப்படவேண்டிய வார்த்தை "கமிட்" என்பதாகும், அதற்குப் பதில் சூழ்நிலை நல்ல முறையில் அமையவேண்டும், குற்றம் புரியாத இளைஞர்களையும் சிறுவர்களையும் வேறு காரணத்திற்காக கோர்ட்டிற்கு கொண்டுவரப்பட்டு அவர்களுக்கு தக்கதொரு சூழ்நிலை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க அவர்களை ஒரு சிலரின் பாதுகாப்பில் வைக்கப்படும்போது அதற்கு "ப்ளேஸ்ட்" என்ற வார்த்தை இருப்பது பொருத்தமானதாகும். "டிக்ஷனரியை"யும், "லா லெக்ஸிகனையும்", எடுத்துப் பார்த்தால் இதன் அர்த்தம் புரியும். "கமிட்" என்ற வார்த்தையே மிகப் பொருத்தமான பதம். ஏற்கனவே சட்டத்தில் இருந்த அவ்வார்த்தையை உபயோகிக்கவேண்டியதை விட்டு விட்டு "ப்ளேஸ்ட்" என்ற வார்த்தையை புகுத்துவது சரியல்ல என்று அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்கு கொண்டுவர நான் விரும்புகிறேன். அரசாங்கம் ஏற்கனவே தயாரித்த மசோதாவில் "கமிட்" என்ற வார்த்தையை உபயோகித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் செலக்ட் கமிட்டியார் அதை பரிசீலனை செய்து பார்த்து விட்டு அந்த வார்த்தையில் ஒரு தவறு பட்ட கருத்து, தாழ்த்தக் கூடிய முறையில், அதாவது "டீகிரேடிங்" காக அவ்வார்த்தை புகுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்று அர்த்தம் கொண்டு அதை எடுத்து விட்டு "ப்ளேஸ்ட்" என்ற வார்த்தையை புகுத்தியிருக்கிறார்கள், என்பது அவர்களது ரிப்போர்ட்டிலிருந்து தெரிகிறது. இரண்டாவது தொகுப்புகளைப் பொறுத்த வரையில் அது சரியே. ஆகவே, முதல் தொகுப்பில் "ப்ளேஸ்ட்" என்ற வார்த்தையை அகற்றி விட்டு "கமிட்" என்ற வார்த்தையைப் புகுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக இரண்டாது தொகுப்பிலே ஒரு சில புதிய பிரிவுகளைப் புகுத்தியிருக்கிறார்கள். உதாரணமாக 36 (எ) என்ற பிரிவில் இருக்கக்கூடியதை பரிசீலனை செய்து பார்த்தால் சிறுவர்கள், இளைஞர்கள் இவர்களை யார் யார் பாதுகாப்பில் வைத்திருக்கிறார்களோ அவர்கள் நல்ல முறையில் நடக்காது தவறுதலான பாதையில் செல்ல முற்படுவார்களேயானால் அவர்களுக்கு தண்டனை கொடுக்க வேண்டிய முறையிலே அப்பிரிவு அமைந்திருக்கிறது. அதை நன்கு கவனித்துப் பார்ப்போமேயானால் இது ஏற்கனவே "இந்தியன் பீனல் கோட்" சட்டத்தில் தக்க முறையில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. ஒருவனது பாதுகாப்பில் இருக்கக் கூடிய இளைஞனோ அல்லது சிறுவனோ ஒரு தவறு செய்தால், ஒரு குற்றம் புரிவானேயானால் அவனும் அதற்கு தக்க முறையில் தண்டனை அடைய வேண்டுமென்ற முறையில் ஏற்கனவே இந்தியன் பீனல் கோடில் அமைந்திருப்பதால் இதை இங்கும் புகுத்த வேண்டிய அவசியமில்லை. அடுத்தபடியாக, இந்த இரண்டாவது தொகுப்பிலே பிச்சை எடுக்கும் பழக்கத்தை ஒழித்துக் கட்டும் முறையில் ஒரு பிரிவை 36 (பி) என்ற பகுதியில் தொகுத்திருப்பதானது மிகவும் பாராட்டத்தக்கது. இன்னும் 36-வது பிரிவிலே புதிய பிரிவுகள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது, செலக்ட் கமிட்டியாரால். 36 (பி), டி, ஈ, என்று "ஜெ" வரைக்கும் சேர்த்திருக்கிறார்கள். நான் இது பற்றி சொல்ல விரும்புவது, ஒரு நபர் குற்றம் புரிவதற்கு துணையாயிருந்து ஒரு குற்றம் நடக்குமேயானால் அவர் மேல் நடவடிக்கைகள் எடுப்பதற்கான பிரிவுகள், "அபெட்மெண்ட்" என்ற பிரிவில் இந்தியன் பீனல் கோடில் ஏற்கனவே அமைந்திருக்கிறது. ஆகவே, அதற்கென இப்பொழுது சில பிரிவுகளை தனியாக புகுத்த முற்படுவார்களேயானால் இரண்டு சட்டங்களுக்கும் "கான்ப்ளிக்ட்" ஏற்படும். ஒவ்வொரு பிரிவையும் சரியாக படித்துப் பார்க்கும் போது இந்த பிரிவுகளின் அடிப்படையில் குற்றம் புரியாதவர்கள் கூட குற்றம் புரிந்ததாக ஆளாவதற்கு நேரிடும் என்ற அச்சம் ஏற்படுகிறது. ஏனெனில், இந்தப் பிரிவுகள் படி குற்றம் எந்தமுறையில் அமைந்த போதிலும், கள் குடிப்பது போன்ற குற்றங்கள் செய்தாலும் கூட அல்லது வேறு பல குற்றங்களில் ஈடுபடும்போது கூட அதற்கு உடன் இருக்கக்கூடிய, அதாவது துணை இருக்கக்

கக்கூடிய எந்த ஒரு "அடல்ட்"ம் அதற்கு பொறுப்பாளியாகிறன், என்ற முறையில் பிரிவுகள் அமைந்திருக்கின்றன. மன்னிக்கவும், நான் சொன்னதில் ஒரு தவறு ஏற்பட்டுவிட்டது. அந்தக் குற்றம் புரிபவர்கள் அல்ல. அக்காரியங்களைச் செய்வதற்கு உடன் இருக்கக்கூடிய துணை புரியக்கூடிய ஒவ்வொரு பெரிய மனிதனும் (அடல்ட்) சட்டப்படி குற்றத்திற்கு ஆளாவான் என்ற முறையில் இந்தப் பிரிவுகள் அமைந்திருப்பது பொருத்தமற்றதாக இருக்கிறது. ஆனால் பொதுவாகப் பார்க்கும்போது இந்தச் சட்டத்தில் எதிர்கால இந்தியா எந்த முறையில் அமையவேண்டுமென்று மனதில் கொண்டு சிறுவர்கள், இளைஞர்கள் இவர்கள் நல்லமுறையில் வளர பாதுகாப்பு கொடுத்து அவர்கள் எதிர்காலத்தில் நல்ல பிரஜைகளாக வருவதற்கு வேண்டிய முறையில் இந்த சட்டம் அமைந்திருப்பது மிகவும் போற்றத்தக்கதாகும். இன்னொரு முக்கியமான பிரிவு இதில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. சிறுவர்களும், இளைஞர்களும் குற்றம் செய்து விட்டு கோர்ட்டார் அவர்களுக்கு தண்டனை விதித்த பின்பும் கூட அதைப்பற்றி பத்திரிகைகளிலோ அல்லது வேறு எந்த பிரசுரமோ இவற்றைப்பற்றி பிரசுரிக்கக்கூடாது என்ற முறையில் பிரிவு அமைந்திருப்பது மிகவும் பொருத்தமானதாகும். இது, இளைஞர்கள், சிறுவர்கள் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் இருக்கிறது. அதேபோன்று "ஸெக்ஷுவல் அபன்ஸஸ்" ஏற்படும் நேரத்திலும், அது பற்றி கோர்ட்டுகளில் விசாரணை நடக்கும்போதும் சரி அல்லது அதற்கான தண்டனை கொடுத்த பிறகும் சரி, அவைப்பற்றி பிரசுரிப்பது சரியல்ல. மக்களிடையே புதுப் புது தவறுதலான கருத்துக்களை, எண்ணங்களை தூண்டிவிடக்கூடிய முறையில் அவைகளைப்பற்றி பிரசுரிப்பதை தடை செய்யவேண்டும். அதற்கு வேண்டிய ஒரு சில ஏற்பாடுகளை இந்தச் சட்டத்தில் ஏற்படுத்த முடியாது என்ற நிலைமை இருந்தபோதிலும் அதற்கு வேண்டிய ஒரு சட்டம் கொண்டு வரவேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொண்டு எனது பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* **Sri A. GOVINDASAMY** : சட்ட மன்ற தலைவர் அவர்களே, பொதுவாக இந்த சட்டத்தை வரவேற்று பேசக்கூடிய நேரத்திலே நானும் சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நாட்டிலே சுதந்திரம் ஏற்பட்டு **10, 11** ஆண்டுகள் ஆகியும் கூட பிச்சை எடுக்கின்ற நிலை பரவலாக இருக்கிற காரணத்தினால்தான் குழந்தைகளை பிச்சை எடுக்க அனுப்ப நாட்டிலே ஒரு உணர்ச்சி, ஒரு எண்ணம் தோன்றி வருகிறது. பிச்சை எடுக்கும் தொழிலை ஒழிப்பதற்குவேண்டிய ஒரு திட்டத்தில் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்துமேயானால் குழந்தைகள் பிச்சை எடுக்கும் நிலை தானாகவே ஒழியும். இச்சமயத்தில் நான் இங்கு ஒன்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். வட நாட்டிலே, நாங்கள் எல்லாம் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்த நேரத்தில் பஞ்சாப் மாகாணத்தில் "லூதியானா" என்றயிடத்தில் ஒரு மில்லை பார்வையிட்டு வருகிற நேரத்தில் அந்த மில் முதலாளி எங்களைப்பார்த்துக் கேட்டார், "நீங்கள் இங்கு என்ன அதிசயத்தைப் பார்த்தீர்கள்" என்று. நாங்கள் இங்கு பெரிய மில்களைப் பார்த்தோம் என்று சொன்ன போது அவர் கேட்டார், உங்கள் ஊரில் இருப்பதைவிட இங்கு பெரிய மில்கள் இருக்கலாம். ஆனால் உங்கள் ஊரில் அதிகமாக இருக்கும் ஒரு காரியம் இங்கு இருக்கிறதா ; அதை நீங்கள் சொல்லுங்கள் என்று கேட்டார்,

அதற்கு பதில் கூற முடியாமல் நாங்கள் விழித்துக்கொண்டிருக்கின்ற நேரத்தில் அவரே சொன்னார். இங்கே பிச்சைக்காரர்களை பார்த்தீர்களா என்று கேட்டார். பார்த்தோம் என்று நாங்கள் யாரும் சொல்லவில்லை. அவரே மேலும் சொன்னார் அப்படியே நீங்கள் இங்கு எங்கேயாவது பார்த்திருப்பீர்களானால் அவர்கள் உங்கள் நாட்டிலிருந்து தான் வந்திருப்பார்கள் என்று லூதியானாவிலுள்ள அந்த மில் முதலாளி சொன்னார். இதையெல்லாம் அங்கு வந்திருந்த எஸ்டிமேட் கமிட்டியிலுள்ள எல்லா கட்சி அங்கத்தினர்களும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் இங்கே பார்த்தால் பிச்சைக்காரர்களுடைய நிலைமை இவ்விதம் இருக்கிறது. இந்த சட்டத்தின்படி பிச்சை வாங்குவதற்காக ஆடினாலும் பாடினாலும் அல்லது அது போல் பாசாங்கு செய்வதாக இருந்தாலும் தண்டனை கொடுக்கலாம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதற்காக "otherwise" என்று ஒரு வார்த்தை சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது

5th September 1958] [Sri A. Govindasamy]

இன்றைக்கு பஸ் ஸ்டாண்டுகளிலும், ரயில் நிலையங்களிலும் நரிக்குறவர்களுடைய குழந்தைகள் பாட்டு பாடுவதையும், நடனம் ஆடுவதையும் பார்க்கின்றோம். இம்மாதிரி வேறு வழியில்லாமல் பாடிக்கொண்டும் ஆடிக்கொண்டும் பிச்சை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிற இந்த நரிக்குறவர்களின் குழந்தைகளுக்கு இந்த சர்க்கார் இது வரை என்ன பராமரிப்பு கொடுத்திருக்கிறது ? இவர்களுக்கு எதிர்காலத்தில் என்ன பாதுகாப்பு இருக்கிறது ? அதை நாம் சிந்திக்கவேண்டும். அவர்களை வெளியில் திரிய விட்டு பிச்சை எடுக்க அனுமதித்து விட்டு, குழந்தைகளை மாத்திரம் தண்டிப்பதில் ஒருவிதமான பிரயோசனமும் இருக்க முடியாது. பிச்சை எடுக்கக்கூடாது என்கிற நோக்கம் நல்லதுதான். ஆனால் பிச்சை எடுக்கின்ற நிலைமை இருக்கிறவரையில், அல்லது அம்மாதிரிப்பட்ட நிலைமையை தடுத்து நிறுத்துகிற வரையிலும் என்னதான் சட்டம் போட்டாலும் நிலைமை மாறாது. ஆகவே பிச்சை எடுக்கின்ற நிலைமையை ஒழிப்பதற்கு அரசாங்கம் திட்டவட்டமான ஒரு நடவடிக்கையில் சர்க்கார் ஈடுபடவேண்டும். நமது சர்க்கார் இதுவரையிலும் அம்மாதிரி ஒரு நடவடிக்கையிலும் ஈடுபட்டதாக தெரியவில்லை. பிச்சைக்காரர்கள் மகாநாடு கூட்டினால் வேண்டுமானால் நாங்கள் வருகிறோம் என்கின்ற நிலைமைதான் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அவ்விதம் ஒரு திட்டத்தை கொண்டு வந்து இந்த நிலைமையை மாற்றினால் தான் நம் சர்க்கார் க்ஷேமநல சர்க்கார் என்று பேசிக்கொள்ள முடியும். அந்த நிலைமையை கொண்டு வருவதற்கு அரசாங்கம் உடனடியாக ஈடுபடவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்ததாக இந்த சட்டத்தில் செக்ஷன் 12-டி.டி.யில் "**any pretence of singing, playing, performing or otherwise.**" என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. அதாவது பிச்சை எடுப்பதற்காக பாட்டு பாடவோ அல்லது ஆடவோ செய்தாலும் தண்டனை கொடுக்கலாம் என்று இருக்கிறது. இதிலிருந்து பல நெருக்கடிகள் வந்து விடுமோ என்று எண்ண வேண்டியிருக்கிறது. இதை வைத்துக்கொண்டு தெருவில் சிறுவர்கள் ஆடிப்பாடி விளையாடிக்கொண்டிருந்தாலும் இதில் உட்படுத்தி விடுவார்களோ என்று பயப்படவேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே "**playing**" என்றிருப்பதை மாற்றி "**Dancing**" என்று வைத்தால் சரியாக இருக்கும் என்று நம்புகிறேன். அடுத்தப்படியாக 36—ஜி—யில் "நான்கு வயதுக்கு மேற்பட்ட ஒரு பெண் குழந்தையை ஒரு விபசார விடுதியில் குடியிருக்க அல்லது அடிக்கடி அங்கே போய் வர எவரேனும் அனுமதித்தால் அல்லது சம்மதித்தால் இரண்டு ஆண்டுகள் தண்டனையும் அல்லது ஆயிரம் ரூபாய் தண்டனை அல்லது இரண்டும் சேர்த்தும் தண்டனை விதிக்கப்படலாம்" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நான்கு வயது குழந்தைகள் விபசார விடுதியில் அவர்களுடைய தாய் தந்தையர்களுடைய அனுமதியில்லாமல் அங்கே இருப்பதற்கு வசதி கிடையாது. ஆகவே இந்த இடத்தில் 14 வயது என்றிருந்தால், வேண்டுமானால் அது சரியாக இருக்கும். 14 என்பதுதான் 4 என்று ஆகிவிட்டதா என்றும் தெரிய வில்லை. "நான்கு வயதிற்கு மேல்" என்றிருப்பதை குறிப்பாக இத்தனை வயது என்று நிர்ணயம் செய்யவேண்டும். நான்கு வயது குழந்தைகள் விபசார விடுதியில் இருப்பதனால் எந்த விதமான தீங்கும் ஏற்பட்டு விடாது. விபசாரத்தை தடுப்பதற்கு என்று தனியாக சட்டம் இருந்த போதிலும், விபசாரத்தில் ஈடுபடுகிற நான்கு வயது வந்த சிறுவர்களுக்கு தண்டனை கொடுக்கும் போது, அவர்களின் பெற்றோர்களை மாத்திரம் தண்டித்துவிட்டு, இதற்கு யார் உடந்தையாக இருக்கிறார்களோ அவர்களை தண்டிக்காமல் விட்டால் அது பிரயோசனம் இல்லை. ஆகவே இதற்கு யார் உடந்தையாக இருக்கிறார்களோ அவர்களையும் கண்டுபிடித்து தண்டிக்க வேண்டும். அடுத்தபடியாக 36—எச்—என்ற ஒரு பிரிவு இருக்கிறது. இந்த பிரிவை அறவே எடுத்துவிட வேண்டும். இப்போது சாதாரணமாக பெண் குழந்தை பிறந்தால் வெல்லமும் ஆண் குழந்தை பிறந்தால் சர்க்கரையும் கொடுக்கிறார்கள். இந்த நிலைமையில் இருக்கிறது. ஆகவே பத்து அல்லது பதினாறு வயதில் யாரும் தங்கள் குழந்தைகளை விபசாரத்திற்கு அனுப்ப மாட்டார்கள். எவ்வளவு தான் ஏழைகளாக இருந்தாலும் இதற்கு அனுமதிக்க மாட்டார்கள். அவ்விதம் நாட்டில் இருந்து கொண்டிருக்கிறது

[Sri A. Govindasamy] [5th September 1958

என்றால், அது வறுமையின் காரணமாகத்தான் இருக்கும். அந்த வறுமையை போக்குவதற்கு இந்த அரசாங்கம் இதுவரையில் என்ன நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டார்கள் என்பதை நாம் சிந்தித்துப்பார்க்க வேண்டும். ஆகவே இதில் பெற்றோர்கள் முச்சலிக்கா எழுதி கொடுக்க வேண்டும் என்றிருப்பதை வற்புறுத்தக்கூடாது. பெண்களைப்பற்றி சொல்லப்படும்பொழுது வயதை குறிப்பிட்டு நிர்ணயிக்க வேண்டும். அதைப் பற்றி இதில் தெளிவாக சொல்லவில்லை. கற்பழிக்கப்படுகிற விஷயத்தில் கற்பழிக்கப்பட்ட பெண்ணின் பெற்றோர்களை தண்டிக்க வேண்டும் என்றிருக்கிறது. இதிலும் சிறிது கவனம் செலுத்த வேண்டும். கற்பழிக்கப் படுவதற்கு யார் உடந்தையாக இருந்தார்களோ அவர்களை கண்டு பிடித்து தண்டிக்க வேண்டும். அதல்லாமல் நிரபராதிகளான பெற்றோர்களை தண்டிக்கக்கூடாது. பெற்றோர்கள் விவசாய தொழிலாளியாக இருக்கலாம், ஆலையில் வேலை செய்யக்கூடிய தொழிலாளிகளாக இருக்கலாம். அவர்கள் வேலைக்கு சென்றிருக்கும் சமயத்தில் தவறுதலாக அவர்களின் பெண்கள் ஆசை வார்த்தைக்கு அடிமையாகி தவறு செய்து விடுமானால், அதற்காக பெண்ணின் பெற்றோர்களை தண்டிப்பது நியாயமல்ல. அதற்கு மாறாக சம்பந்தப்பட்ட பெண்ணை கற்பழித்தவன் யார் என்று பார்த்து அவனையும், அதற்கு உடந்தையாக இருந்தவர்களையும் கண்டு பிடித்து அவர்கள் மேல் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று தான் நான் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். அடுத்ததாக மது, மது போன்ற இன்னும் தீங்கு விளைவிக்கக்கூடிய மருந்து விற்கப்படும் இடங்களுக்கு சிறுவர்களை பிரவேசிக்க அனுமதிக்கக்கூடாது, அனுமதித்தால் தண்டிக்கப்படுவார்கள் என்றிருக்கிறது. இந்த சட்டத்தைப் பார்க்கின்ற போது ஒரு அச்சம் ஏற்படுகிறது. இன்றைய தினம் பரவலாக எல்லா கிராமங்களிலும் கள்ளச் சாராயம் காய்ச்சப்பட்டு வருகிறது. இதை தடுத்து நிறுத்துவதற்கு இந்த ஆட்சியாளர்கள் என்னவெல்லாமோ முறைகளை எல்லாம் கையாண்டு வருகிறார்கள். ஆனால் அவைகள் எல்லாம் போதுமான அளவுக்கு வெற்றி பெற்றிருக்கிறது என்று சொல்ல முடியாத நிலையில்தான் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆங்காங்கு எல்லா கிராமபுறங்களிலும் வீடுகள் தோறும் கள்ளச்சாராயம் காய்ச்சப்படுகிறது. இதை தடுப்பதற்கு தீவிரமான நடவடிக்கை எடுக்கப்படவில்லையானால் இன்னும் இவர்களை இதில் கூடுதலாக ஈடுபடுத்துவதாகவே இருக்கும். இதில் மதுவிலக்கு தீவிரப்படுத்துவதற்கு இந்த செக்ஷனில் ஒன்றையும் காணோம். அதற்கு இந்த செக்ஷனில் இடமேயில்லை. மதுவிலக்கு போதுமான அளவுக்கு வெற்றி பெற்றிருக்கிறது என்று சொல்ல முடியாது. இந்த கருத்தை அமைச்சர் அவர்கள் மறுக்கமாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன். தேர்தல் காலத்தில் சில கிராமங்களில் இரவு ஏழு, எட்டு மணிக்கு மேல் அங்கு போக முடியாத நிலை இருந்தது. போலீஸ்காரர்கள் கூட அங்கு போகவேண்டுமானால் சிறிது அதை உபயோகப்படுத்திக்கொண்டுதான் போகவேண்டும். அதல்லாமல் போனால் அவர்கள் உயிரோடு வீடு திரும்ப முடியும் என்று நிச்சயமாக சொல்ல முடியாது. அந்த அளவுக்கு மதுவிலக்கு தோற்றுப் போய் இருக்கிறது. மதுவிலக்கை தீவிரப்படுத்துவதற்கு இந்த செக்ஷனில் ஒன்றும் இல்லை. தீங்கு விளைகின்ற இடங்களுக்கு மாத்திரம் பிரவேசிக்க அனுமதிக்கக்கூடாது என்று சொல்லுவதில் மாத்திரம் பிரயோசனம் ஒன்றுமில்லை. ஆகவே மதுவிலக்கையும் இதோடு தீவிரமாக்குவதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்தப்படியாக, மதத்தின் பேராலும், கடவுளின் பேராலும் பல உற்சவங்கள் நடக்கிறது. கூத்தாண்டார் உற்சவம் என்று ஒரு உற்சவம் நடக்கிறது. அதில் ஆண்கள் பெண் வேடங்கள் போட்டுக்கொண்டு ஆடுவார்கள். இவ்விதம் கடவுளே பெண் வேஷத்தில் வந்ததாக மகா பாரதம் போன்ற கதைகளில் வருகிறது. இவைகள் எல்லாம் நல்லவையாக இருக்கலாம். ஆனால் இப்போதும் அம்மாதிரி உற்சவ காலங்களில் வேஷம் போட்டுக்கொள்வது என்பது பெரிய தகராறை உண்டுபண்ணுவதாகயிருக்கிறது. இது இப்போதும் நடந்து கொண்டுவருகிறது. ஆகவே இம்மாதிரி உற்சவங்களை தடுத்து நிறுத்த வேண்டும். இம்மாதிரியான உற்சவங்களை நிறுத்தினால் மக்களுக்கு

5th September 1958] [Sri A. Govindasamy]

ஏற்படுகிற காம உணர்ச்சியை தடுத்து நிறுத்த முடியும். (கனம் ஸ்ரீ எம். பக்தவத்சலம் : அவ்விதமென்றால் நாடகங்களிலும் ஆண்கள் பெண் வேஷம் போடுவதை நிறுத்த வேண்டும்.) நாடகத்தில் பெண் வேஷம் போடக் கூடாது என்று சொல்ல முடியாது. நாடகத்தில் ஆண்டவனின் பெயரை சொல்லிக்கொண்டு ஆண்கள் பெண் வேஷத்தை போடுவது கிடையாது. ஆண்டவனே மோகினியாக வந்தார் என்ற எண்ணத்தை மக்கள் கொண்டிருக்கிறார்கள் திராவிட முன்னேற்ற கழகத்தை சேர்ந்த நான் இதை சொல்லுகிறேன் என்ற காரணத்திற்காக இதை ஏற்றுக்கொள்ளா மல் இருக்க வேண்டாம். அமைச்சர் அவர்கள் வேண்டுமானால் இந்த சபையில் மறுக்கலாமே தவிர மனச்சாட்சியோடு சிந்தித்துப்பார்த்தால் நான் சொல்லுவது சரியாக விளங்கும் என்று நினைக்கிறேன். மேலும் ஒரு விஷயம். பெரியபாளையம் என்ற இடத்தில் ஒரு மாரியம்மன் கோவில் இருக்கிறது. அங்கு சில உற்சவ காலங்களில் பெண்கள் நிர்வாணத்தோடு வேப்பிலையை மாத்திரம் அணிந்து கொண்டு குழந்தைகளை எடுத்துக் கொண்டு போவார்கள். இவற்றையெல்லாம் தடுத்து நிறுத்த வேண்டும். திராவிட முன்னேற்ற கழகத்தைச் சேர்ந்தவன் என்ற நிலையில் நான் சொல்லுவதை பார்க்காமல், அதிலிருக்கின்ற கருத்துக்களைப் பார்த்தால் இவையெல்லாம் சரி என்று அமைச்சர் அவர்களே ஒத்துக்கொள்வார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அந்த இலாகாவையும் நமது அமைச்சர் அவர் களே நிர்வகிப்பதால் அதையும் கவனிப்பார் என்று நான் இதைச் சொல் கிறேன். அவைகள் மீதும் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஆலயங்கள், மடாலயங்கள் இவைகள் பேரால் ஏராளமான சொத்து இருக்கிறது. ஏழை எளிய குழந்தைகளின் நலனுக்காக, அனாதைக் குழந்தைகளின் க்ஷேம நலனுக்குப் பயன்படுவதற்காக அந்த சொத்துக் களையெல்லாம் அரசாங்கம் கைப்பற்றியாகவேண்டும். அதை ஆண்டவன் சாப்பிடுவதாக கணக்கு எழுதி வைக்கிறார்கள். ஆனால் உண்மையில் யார் சாப்பிடுகிறார்கள் என்பது அமைச்சருக்கும் தெரியும். அப்பேர்ப்பட்ட சொத்துக்களையெல்லாம் அப்பேர்ப்பட்ட பொருள்களையெல்லாம் அமைச்சர் அவர்கள் கைப்பற்றி ஏழை எளிய குழந்தைகள், அனாதைக் குழந்தை கள் இவர்களுடைய பராமரிப்புக்காக வழங்கவேண்டும்.

(**Deputy Speaker in the Chair.**)

எனக்கு ஒரு சமயம் கனம் சௌந்திரம் அம்மையார் நடத்துகின்ற ஆசிரமத்திற்குப் போகும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அங்கே குழந்தை களை நன்கு பராமரித்து வருகிறார்கள். சமூக முன்னேற்றத்தில் அம்மாதி ரியான நிலையங்களுக்கு இன்னும் அதிகத் தொகை ஒதுக்கிக் கொடுக்கும் நிலை ஏற்பட்டால், அனாதைக் குழந்தைகள், ஏழை எளிய குழந்தைகள் நல்ல முறையில் வளர முடியும். அங்கே உள்ள ஒரு குழந்தையை "உன் ஊர் என்ன" என்று கேட்டபோது அந்தக் குழந்தை "காந்திக் கிராமம்" என்று சொல்லியது. செங்கற்பட்டு, தென்னார்காடு என்றெல் லாம் அறியும் தன்மையும், உணர்வும் வந்தும் கூட அந்தக் குழந்தை கள் தாங்கள் இருக்கும்படியான அந்த காந்திக் கிராமத்தையே தங்கள் ஊராகக் கொண்டிருந்தன. அங்கே மறுபடியும் "உன் பெற்றோர்கள் யார்?" என்று கேட்டபோது, அம்மையாரையே காட்டும் நிலையிருந்தது. அந்த அளவுக்கு குழந்தைகளை நன்கு வளர்க்கும் நிலை இருக்கிறது. அந்த அம்மையார் பேசும்போது எடுத்துச் சொன்ன கருத்தையும் கவனிக்க வேண்டும். அவர்கள் எத்தனையோ குழந்தைகளை வளர்க்கிறார்கள், அவர்களுக்குத்தான் இதிலுள்ள கஷ்ட நஷ்டங்கள் தெரியும். சிறு குழந்தைகளை, நிர்க்கதியாக விடப்பட்ட குழந்தைகளை, ஆற்றங்கரையில் வீசப்படும் குழந்தைகளை, குப்பைத் தொட்டியில் வீசப்படும் குழந்தை களை, எல்லாவற்றையும் எடுத்து, அவைகளைக் காப்பாற்றி வளர்த்து நல்ல நிலைக்குக் கொண்டு வந்தால் அவர்கள் நாட்டுக்கு உதவியாக இருப்பார்கள் என்பதில் சந்தேகம் கிடையாது. அவர்களுடைய நலனை கவனிக்க ஒன்றிரண்டு ஸ்தாபனங்கள் இருந்தால் போதாது. சமூக சேவை உணர்ச்சி உள்ளவர்கள், ஆண்களாயிருந்தாலும், பெண்களா

யிருந்தாலும், யாராயிருந்தாலும், நல்ல முறையில் பணியாற்றினால், எல்லா வசதிகளையும் செய்து கொடுக்க அரசாங்கம் தயாராக இருக்க வேண்டும். இதற்கெல்லாம் அடிப்படைக் காரணமான, மூல காரணமான, பிச்சைக்காரர்கள் ஒழிப்புத் திட்டத்தில் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்த வேண்டும். விபசார ஒழிப்புச் சட்டம் என்று தனியாக ஒரு சட்டம் இருக்கும்போது இதிலும் அதைக் குழப்ப வேண்டிய அவசியம் கிடையாது. இப்படிப்பட்ட சிக்கலான பிரச்னைகளையெல்லாம் நீக்கி, ஒரு உருவான சட்டத்தைக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI N. K. PALANISAMI : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கிட்டத் தட்ட 28 வருஷங்களுக்குப் பிறகு இந்தச் சட்டத்திற்கு சில திருத்தங்களைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். திருத்தங்கள் என்ன காரணத்திற்காகக் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது என்பதற்கு அவர்கள் விளக்கம் கூறவில்லை. ஆப்ஜெக்ட்ஸ் அண்ட் ரீஸன்ஸ் இந்த மசோதாவிற்குக் கிடையாது. இருந்த போதிலும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் டிரெயினிங் பீரியடை அதிகப் படுத்த வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் 16 வருஷத்தை 18 வருஷமாகவும் 18 வயதை 21 வயதாகவும் அதிகப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். ஆனால் எனக்கு முன்பு பேசிய சௌந்திரம் அம்மையார் சொன்ன மாதிரி, 28 வருஷங்களுக்குப் பிறகு மாறுதல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அந்த மாறுதல் சரியான முறையில் செய்து சரியாக மசோதாவாகத் தயார் செய்திருந்தால் நல்லதாக இருக்கும்.

இன்றைய தினம் குற்றம் செய்யக்கூடிய இளைஞர்களையும், பெண்களையும் ஒரு இடத்தில் வைத்து, திருத்தி பின்னர் வாழ்வளிக்க வழி செய்யும் இந்தச் சட்டம் எந்த அளவுக்குப் பொது ஜனங்களுக்கு பிரயோசனமாக இருக்கிறது என்று தெரியவேண்டும். சில இடங்களில் பள்ளிகளை வைத்து அந்தப் பள்ளிகளில் சில காலம் வைத்து வெளியே விடுகிறார்கள். அப்படிக் காலம் முடிந்து போய் வெளியே வந்த பிறகு அவர்கள் நல்ல முறையில் வாழ்க்கை நடத்துகிறார்களா என்பது தெரியவில்லை. அம்மையார் அவர்கள் சொன்னது போல், இதற்கு அடிப்படைக் காரணம் வறுமை. சமுதாய ஏற்றத்தாழ்வு, வறுமை, வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் முதலியன இருக்கும்வரையில் இந்தக் குற்றங்கள் இருக்கத்தான் இருக்கும். சர்க்காரே கொடுக்கும் நிலையைப் பார்த்தால் இம்மாரல் டிராபிக்கில் கைது செய்யப்பட்டவர்களில் 100-க்கு 99 பேர்கள் ஏழைகள். இதிலிருந்து மேல்தட்டில் உள்ளவர்கள் ஒழுங்காக இருக்கிறார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. அது வேறு விஷயம். அதே மாதிரி 100-க்கு 40 பேர்கள் அனாதைச் சிறுவர்கள். 100-க்கு 30 பேர்கள் பிச்சை எடுத்து வருகிறார்கள். ஆக 100-க்கு 70, 75 பேர்கள் வறுமை காரணமாக, சிறுவர்கள், குற்றம் செய்யும் நிலைமை இருக்கிறது. மேல்நாடுகளில், முன்னேற்றமடைந்திருக்கும் நாடுகளில் பொது ஜன ஸ்தாபனங்களும், மற்ற ஸ்தாபனங்களும் முன் வந்து நடவடிக்கை எடுத்து குற்றம் செய்பவர்களை சமூக பகிஷ்காரம் செய்வதன் காரணமாக இம்மாதிரியான குற்றம் தடுக்கப்படுகிறது.

அடுத்தபடியாக ஸர்ட்டிபைட் ஸ்கூல்களை எடுத்துக்கொண்டால் நம் ராஜ்யத்திலே மூன்று பள்ளிகள் தான் இருக்கின்றன. அவற்றுள் பெண்களுக்கு ஒன்றே ஒன்று தான். அது மட்டுமல்ல. புரொபேஷனரி ஆபீஸர்களை எடுத்துக் கொண்டால் மொத்தம் 48 பேர்கள் தான் இருக்கிறார்கள். ஏற்கெனவே ராமச்சந்திரன் அவர்கள் சமர்ப்பித்த அறிக்கைப் பிரகாரம் இந்தப் பள்ளிகள் ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் ஏற்படுத்தப்படவேண்டுமென்று சொல்லி இருந்தும் கூட இன்னும் ஏற்படுத்தப்படவில்லை. ஷெல்டர்ஹோம் என்று ஒன்று இருக்கிறது. அது இப்போது மதுரையில் ஒன்று இருக்கிறது, திருநெல்வேலியில் ஒன்று இருக்கிறது. இன்னும் மூளைக்கோளாறினால் வரும் குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டால் அவர்கள் நேராக பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பப்படுகிறார்கள். இப்போது அவர்களுக்கு ஒரு டாக்டர் ஏற்படுத்தியிருப்பதாகச் சொன்னார்கள். எந்த அளவுக்கு இருக்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. அதே சமயத்தில் பெண்களுக்குத் தனி

5th September 1958] [Sri N. K. Palanisami]

பள்ளிக்கூடம் இல்லை. அவர்கள் பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போகப்படுகிறார்கள். கூன், குருடு, செவிடு இவர்கள் அனாதையாக விடப் படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு எந்தவித வசதியும் செய்து கொடுக்க சர்க்கார் முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

இன்று ஜுவனைல் கோர்ட் என்று சொல்லும்படியான கோர்ட்டுகளில் இருக்கும் மாஜிஸ்டிரேட்டுகள் நல்ல முறையில் தேர்ச்சி பெற்றிருக்கிறார்களா என்பது சந்தேகம். ஒவ்வொரு குழந்தையும் இம்மாதிரியான நிலைமைக்கு ஏன் வந்தது என்று ஆராய்ந்து அவர்களுக்கு என்ன பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கவேண்டுமோ அதைச் சொல்லிக்கொடுப்பது கிடையாது. அந்த ஜுவனைல் மாஜிஸ்டிரேட்டுகள் எந்த அளவுக்குப் படித்திருக்கிறார்கள், எந்த மாதிரி டிகிரி எடுத்திருக்கிறார்கள், எந்த அளவு திறமை பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பதை கனம் மந்திரி அவர்கள் சொல்லவேண்டும். அந்த மாஜிஸ்டிரேட் கோர்ட்டுக்கு வருவார். அவருக்கு ஒரு கிளார்க் இருப்பார். வந்ததும் என்ன கேஸ் என்று கேட்பார். கிளார்க் சொன்னதும், அதைத் தள்ளிப்போட்டு விடச் சொல்லுவார். இப்படி அனேக நாட்கள் கேஸ்களை விசாரிக்காமல் போய்விடுவார்கள். அது மட்டுமல்ல. ஒவ்வொரு பள்ளிக்கூடத்திற்கும் ஸைகாலஜிட்ஸ் என்று சொல்லக்கூடியவர்களை வைக்க வேண்டுமென்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு ஸெர்ட்டிபைட் ஸ்கூலிலும் வைக்கப்பட்டிருகிறதா என்பது நமக்குத் தெரியாது.

இன்னும் சட்டப்பிரகாரம் 30 வருஷம் வரையிலும் விஜிலன்ஸ் ஹோமுக்கு அனுப்பப்படுகிறார்கள். ஆனால் எட்டு வயது சிறுமியாக இருந்தாலும், பத்து வயது சிறுமியாக இருந்தாலும், ஏதாவது குற்றம் செய்தால் அவர்களை விஜிலன்ஸ் ஹோமுக்கு அனுப்பிவிடுகிறார்கள். அதனால் அவர்களும் கெட வேண்டிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. அவர்களுக்குக் குறைந்த பட்ச வயது வைத்து, இம்மாதிரியான குற்றம் செய்பவர்களைத் தான் விஜிலன்ஸ் ஹோமுக்கு அனுப்புவது என்று வரையறுத்தால் நல்லது.

ஏற்கனவே மத்திய சர்க்கார் சட்டம் ஒன்று இருந்தது. அதன் பிரகாரம் ஓர் ஸர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர் இம்மாரல் டிராபிக் சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்யலாம். கைது செய்து மாஜிஸ்டிரேட்டிடம் கொண்டு வந்து நிறுத்தலாம். ஆனால் இந்தச் சட்டப் பிரகாரம் ஒரு ஸுபரின்டெண்டெண்ட் ஆப் போலீஸ் தான் இம்மாரல் டிராபிக் ஆக்டின் கீழ் கைது செய்யலாம். அதற்கு மாஜிஸ்டிரேட்டிடம் பர்மிட் வாங்க வேண்டுமென்ற ஒரு முறை இருக்கிறது. ஆகவே சட்டத்தை அமல் நடத்தக்கூடியகாலையில் இன்னும் பலவிதமான கஷ்டங்கள் ஏற்படுமேயன்றி, இருக்கக்கூடிய கஷ்டத்தை தவிர்ப்பதாக இருக்க முடியாது. இப்பொழுது போலீசாருக்கு பல வேலைகள் இருக்கின்றன. இந்த மாதிரி வேலைகளையும் போலீசார் பார்க்கிறது என்றால், அது முடியாத காரியம். விபசார ஒழிப்பு சட்டத்தை சரியான முறையில் நடத்துவதற்கு கல்கத்தா, பம்பாயிலுள்ளது போல், "விஜிலன்ஸ் போலீசாரை" நியமிக்கும் முறையைக் கையாளலாம். அது மட்டுமல்ல. பெண்களைக் கொண்டு போவதற்கு, ஆண் போலீசாரை உபயோக்கப்படுத்தாமல் பெண் போலீசாரையே உபயோகப்படுத்தவேண்டும். மேலும் ஏதாவது ஒரு குழந்தை ஒரு குற்றம் செய்தால் அக்குழந்தையின் தாய்தகப்பன் உத்திரவாதம் கொடுக்கவேண்டுமென்று இருக்கிறது. இன்று நல்லவனாக இருக்கிறான். ஆனால் நாளையும் நல்ல நடத்தையுடன் இருப்பான் என்பதற்கு யார் உத்திரவாதம் கொடுக்க முடியும்? இம்மாதிரிக் குழந்தைகளை யெல்லாம் சொந்தக்காரரிடமோ, தெரிந்தவர்களிடமோ அல்லது தாய் தகப்பனிடமோ விடவேண்டுமென்றிருக்கிறது. ஒரு "**delinquent child**" என்றால் யாருமே அதை எடுத்து வளர்க்க மறுக்கிறார்கள். ஒரு சமயம் பணம் கொடுக்காமல் வேலைக்கு வைத்துக்கொள்ளக் கூடிய முறையாகத்தான் இருக்கும். பெண்களையும் இம்மாதிரி எடுத்துக்கொள்ளச சொன்னால், குற்றங்களை அதிகப்படுத்துவதற்காக வழியைத் தேடுவதாகத்தான் இருக்கும்.

அடுத்தபடியாக, 36–ஏ பிரிவில் " **whoever ...... neglects** " என்று இருக்கிறது. " **neglects** " என்றால் அர்த்தமேயில்லை. இதை எப்படி சர்க்கார் ருஜுப்படுத்த முடியும் ? ருஜுப்படுத்த முடியாத முறையில் ஒரு ஷரத்தை இதிலே சேர்ப்பதில் என்ன அர்த்தம் இருக்கிறது.

குழந்தைகளை வைத்துக்கொண்டு சிலர் பிச்சை எடுப்பது வாஸ்தவம். குழந்தை சம்பாதிக்கும் எட்டணாவில் நாலணாவைப் பிடுங்கி குடும்பம் நடத்துபவர்களும் இருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு 200 ரூபாய் அபராதம் விதிக்கலாம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் பணத்திற்கு எங்கே போவார்கள் ? பணம் இல்லாத காரணத்தினால் தானே பிச்சை எடுக்கிறார்கள். ஆகவே, அபராதத்திற்குப் பதிலாக, இம்மாதிரி குற்றங்களுக்கு உடந்தையாயிருப்பவர்களை தேச புனருத்தாரண வேலைகளில் கட்டாயமாக ஈடுபடச் செய்து உபயோகப்படுத்தினால் நல்ல முறையாக இருக்கும்.

36–எச் பிரிவின் படி " **If it appears to the court .... . with or without the knowledge of the parent or guardian** " என்று இருக்கிறது. தவறான முறையில் போய்விட்டவர்களை, மறுபடியும் தாய் தந்தையரிடமோ அல்லது போஷகரிடமோ கொண்டுபோய் ஒப்படைப்பதில் என்ன அர்த்தம் இருக்கிறது ? இன்னும் அந்தக் குழந்தைகளின் தண்டனை காலம் முடிந்த பிறகு ஒரு புரபேஷனரி ஆபீசரின் கீழ் வைப்பதை எப்படி உசிதம் என்று சொல்ல முடியும் ? இதற்குப் பதிலாக ஒரு தனி **institution** ஏற்படுத்தி அதில் கொண்டுபோய் விட்டால் அவர்கள் வாழ்க்கையும் திருந்தும், அவர்களுக்கும் பிரயோசனமாக இருக்கும்.

ஆகவே, இவைகளையெல்லாம் கவனித்து சட்டம் திருத்தப்படவேண்டும். நான் சொல்லவேண்டிய எல்லாக் கருத்துக்களையும் இன்னும் சொல்லவில்லையாகையால், அந்தந்தப் பிரிவுகள் விவாதத்திற்கு வரும்பொழுது அவைகளை எடுத்துச் சொல்ல எனக்கு அனுமதியளிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு எனது உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

DEPUTY SPEAKER : Sri K. Anbazhagan may now speak. The hon. Member may finish his speech in 5 minutes.

SRI K. ANBAZHAGAN : அவைத்தலைவர் அவர்களே, இப்பொழுது கொண்டு வரப்பட்டுள்ள குழந்தைகள் குணநலப் பாதுகாப்பைக் கருதிய இந்த சட்டத்தை வரவேற்கிற முறையில் சில கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

இங்கே இயற்றப்பட்டுள்ள சட்டத்தின் பகுதிகளிலே வருகிற தனிப்பட்ட சிறுசிறு திருத்தங்களைப் பல நண்பர்கள் எடுத்துக்கூறியிருக்கிறார்கள். இத்தகைய ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டுவருகிற இந்த சமயத்தில் குழந்தைகளின் சூழ்நிலையை ஆராய்வது மிகமிக அவசியம். சூழ்நிலையை ஒட்டித்தான் குழந்தைகள் தவறுகள் இழைக்கின்றார்கள் என்பதை நான் வற்புறுத்திக் கூறுவேன். முக்கியமாகக் குறிப்பிட விரும்புவது யென்னவென்றால், இன்றைய தினம் ஆட்சியிலே இருப்பவர்கள் சமதர்ம நிலையை நோக்கி சமுதாயத்தை அழைத்துச் செல்வது என்ற குறிக்கோள் கொண்டுள்ளதாகக் கூறிய போதிலும், அந்தச் சமதர்ம நிலை விரைவில் தோன்றாத காரணத்தினாலே, குழந்தைகளிலே குற்றவாளிகள் மிகுதியாக இருக்கிறார்கள் என்பதாகும்.

பன்னிரண்டு ஆண்டு காலம் நான் ஆசிரியராக இருந்த வாய்ப்பின் காரணமாக, மிகப் பெரிய செல்வர்கள் வீட்டுக் குழந்தைகள் தவறு செய்வதையும், மிக எளிய வறிய நிலையிலுள்ள குழந்தைகள் தவறு செய்யவேண்டிய நிலைக்கு ஆளானதையும் பலமுறை கண்டிருக்கிறேன். ஆனால் நடுத்தர வகுப்பைச் சேர்ந்த குழந்தைகள் மிகவும் குறைவாகவே குற்றங்கள் செய்கிறார்கள். எனவே, சூழ்நிலையை எண்ணிப்பார்க்கிற நேரத்தில், நடுத்தர சூழ்நிலையில் இந்த நாட்டின் சமுதாயம் உருவாகுமேயானால், அதாவது மிகுதியாக ஏழைகளும், மிகுதியாக செல்வர்களும்

5th September 1958] [Sri K. Anbazhagan]

இல்லாமலிருந்தால், குழந்தைகள் மிகுதியாக கெடமாட்டார்கள். மற்ற வர்கள் கெட்டாலும், குழந்தைகள் கெட மாட்டார்கள் என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, இந்த நாட்டில் குழந்தைகள் குற்றம் செய்வதற்கு சூழ் நிலையும் சமுதாயமும் காரணம் என்று அறிந்த பின்னரும், குழந்தை களைத் திருத்துவதற்காக அமைக்கப்பட்டிருக்கிற பள்ளிகள் " குழந்தைகள் குற்றவாளி பள்ளிகள் " என்று பெயரிடப்பட்டிருப்பதற்குப் பதிலாக, " குழந்தைகள் நலப்பாதுகாப்பு பள்ளிகள் " என்று பெயர் பெறவேண்டும். குழந்தைகள் குற்றவாளிப் பள்ளிகளில் இருந்த காரணத்தினாலேயே எவ்வளவுதான் திருந்தி நல்லவர்களாய் வந்துவிட்டாலும், சமுதாயத்திலே என்றென்றைக்கும் மற்றவர்களால் குற்றவாளிகளாகக் கருதப்படுகிறார்கள். ஆகையால் புதிதாக ஒரு தாழ்ந்த ஒரு ஜாதி சமுதாயத்திலே தோன்று கிறது. எனவே, " குழந்தைகள் நலப் பாதுகாப்புப் பள்ளிகள் " என்று பெயரிடுவது சிறப்பாக இருக்கும்.

மற்றொன்று. பெண்கள் குற்றப் பாதுகாப்பு விடுதியைக் குறித்து டாக்டர் சௌந்தரம் அம்மையார் அவர்கள் பேசிய நேரத்தில், அதற்கு நல்ல பெயர் ஒன்றைக் கேட்டார்கள். " விஜிலன்ஸ் ஹோம் " என்ற ஆங்கிலச் சொற்றொடருக்கு ஏற்றவகையில், தமிழில் " மீட்சி விடுதி " என்று பெயரிடலாம். மீட்சி என்பது எப்பொழுதோ தவறு இழைத் தாலும் பின்னர் தவறு இழைக்காமலிருக்கும் வகையில் செய்யும் நல்ல மாற்றத்தைக் குறிக்கும் பெயராகும். சமுதாயத்திலே இருக்கிற குழந் தைகள் தவறு செய்வது சூழ்நிலையின் காரணமாக என்பதை நான் தெரிவித்தேன். அதற்கு இரண்டு மூன்று முக்கிய காரணங்கள் உண்டு. ஒரு குழந்தை நல்ல மகிழ்ச்சியோடும் உற்சாகத்தோடும் வாழ்ந்து வந்தால் பெரும்பாலும் குற்றம் செய்வதில்லை. ஏழ்மையான நிலையிலிருந்தாலும் கூட, மகிழ்ச்சியும், உற்சாகமும் கிடைக்கும் வாய்ப்பு எப்படியாவது ஏற் பட்டால், தவறு இழைக்காமல் நல்ல முறையில் வாழ்கிறார்கள். அடிக்கடி வருந்துகிற நிலையிலும், வேதனைப்படுகின்ற நிலையிலும், உள்ளத்திலே குமுறல் ஏற்படுகின்ற நிலையிலும், ஏற்படுகின்ற குமுறலின் காரணமாக தவறு இழைக்க தூண்டப்படுகிறார்கள். குழந்தைகள் குற்றவாளிகள் ஆவதற்கு முன்னால் மனதிலே குறைபாடு ஏற்படுகிறது. அதற்கு முன்னால் உடல் நல வளர்ச்சியிலே குறைபாடு ஏற்படுகிறது. குற்றம் செய்த பெரும் பாலான குழந்தைகளைப் பார்க்கும் பொழுது, அவர்களுடைய உடல் நல வளர்ச்சியிலே இருக்கிற குறையை நான் பல தடவை உன்னித்துப் பார்த் திருக்கிறேன். ஒல்லியாக இருப்பதை மட்டுமே உடல் நலக்குறை என்று நான் கருதவில்லை. உடலிலே தக்க பலம் சேருவதற்குத் தேவையான உணவு சத்துக்கள் சரியானபடி கிடைக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்ட உணவு கிடைக்காத காரணத்தினால், நரம்புத்தளர்ச்சி அதனாலே ஏற்படுகிற ரத்த ஓட்டக்குறைவு, குருதியின் தரக்குறைவு, மனச்சோர்வினால் ஏற்படுகிற குமுறல், ஆகிய இவற்றின் காரணமாகக் குற்றம் இழைப்பதற்கு அவர்கள் தயாராகுகிறார்கள். அவர்கள் உடல் நலப்பாதுகாப்பை சிறந்த முறையில் கவனிக்கவேண்டும். நல்ல சத்துள்ள உணவு அவர்களுக்கு அளிக்கப் படவேண்டியது முதல் கடமை.

இரண்டாவதாக, அவர்கள் தாங்கள் குற்றவாளிகள் என்பதை மறக்கும் 12-30 p.m.
அளவு தாங்களும் சமுதாயத்திலே உள்ள பிற குழந்தைகளைப்போலவே கருதப்படக்கூடிய வேண்டிய அளவு உற்சாகமான வாழ்வுக்கு வாய்ப்பு ஏற்படக்கூடிய அளவிற்கு, மிகுதியான விளையாட்டு, விரும்பக்கூடிய நிலையிலே மற்றவர்களுடன் கலந்து பழகக்கூடிய வாய்ப்பு, கடற்கரை போன்ற பொது இடங்களில் உலாவுதல், வெளி ஊர்களுக்குச் சென்று பல இடங்களைப் பார்வையிடுதல், முதலான இப்படிப்பட்ட வாய்ப்புகளை அவர்களுக்கு அளிக்கவேண்டும் நோயாளிகளுக்கு மருந்துக்குச் செலவு செய்வதைப்போல, இந்த மன நோயாளிகளான குழந்தைகளுக்குசற்று அதிகம் செலவு செய்தாவது இந்த மன நோயை மாற்றி அமைக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்ட குழந்தைகள் வளரும் பள்ளிக்கூடங்களில் அவர்களை

டையே தராதர வேற்றுமை இருக்கிறது என்று எனக்கு முன்பு பேசிய நண்பர் பழனிசாமி அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். நல்ல மன நூல் ஆய்வாளரைவைத்து தரவேறுபாடுகள் செய்து குற்றம் செய்வதிலே மனம்படிந்துபடி இயல்பாகவே குற்றம் செய்பவர்கள், தவறி குற்றம் செய்பவர்கள் ஆகிய இரண்டு வகையார்களும் தனியாகப் பிரிக்கப்படவேண்டும். மனப்போக்குப்படி இயல்பாக குற்றம் செய்பவர்கள் தனியாக பிரிக்கப்பட்டு, மீண்டும் திருந்திய பின்னர், சற்று நல்ல மனப்போக்குள்ள திடீரென்று தவறு செய்தவர்களோடு சேர்த்துவைக்கப்பட்டலாம். **Habitual offenders** என்ற குறிக்கும் முறையிலே பழக்கத்தினால் குற்றம் செய்பவர்கள் சிலர். தவறி குற்றம் செய்பவர்கள் பலர். இரண்டு வகையினரும் ஒரே இடத்தில் அடைக்கப்படுகின்றார்கள். பழக்கமாகத் தவறு செய்கின்ற மனப்பான்மை திடீரென்று தவறு செய்பவர்களைத் தன் பக்கத்திலே இழுப்பதற்குக் காரணமாக இருக்கிறது. வழக்கமாகத் தவறு செய்பவர்களும், தவறி தவறு செய்பவர்களும் சேர்த்து வைக்கப்படாமல், அவர்கள் தனித்தனி நிலையில் வைக்கப்பட்டு இரண்டு வகையாரும் திருந்துகின்ற கட்டத்தில் ஒன்று சேர்க்கப்படலாமென்று நான் விரும்புகிறேன்.

மற்றொன்று குற்றவாளிகள் பலதரப்பட்டவர்கள். சதாரணமான பீடி பிடித்தல் போன்ற குற்றம், பெற்றோர்கள் மறைவாக மது அருந்துவதால் அவர்களும் மது அருந்துகின்ற குற்றம், பெற்றோர்கள் தவறான ஒழுக்கம் உடைவர்கள் என்ற காரணத்தினால், அவர்கள் ஒழுக்கத்தை தாங்கள் மேற்கொள்ளாவிட்டாலும், சமுதாயத்தில் இவை சர்வ சாதாரணம் என்று கருதும் மனோ நிலை காரணமாகச் செய்யப்படும் குற்றம் ஆகிய மூன்றையும் கூர்ந்து பார்த்து, மேற்கூறியவாறு மிகச் சிறிய குற்றங்கள் புரியும் குழந்தைகள் தனி நிலையிலே, தனி முறையிலே வளர்க்கப்படவேண்டும். பொதுவாக இவர்களுக்குப் பாட திட்டங்கள் அமைக்கும் நேரத்தில் இப்படிப்பட்ட தவறுகள் செய்கின்ற குழந்தைகளுக்கு மிகப் பெரிய தலைவர்கள் வழிகாட்டிகளுடைய வாழ்க்கை வரலாறுகள் ஏராளமாகப் போதிக்கப்படவேண்டும். பொதுவாகப் பள்ளிக்கூடங்களில் நல்ல பாடதிட்டங்கள் இருக்கின்றன என்று சொன்னாலும், பள்ளிக்கூட குழந்தைகளுக்குள்ள பாடதிட்டத்தில் உலக அறிவு முக்கிய மாகும். இப்படிப்பட்ட தவறிழைத்த குழந்தைகட்கு குற்றம் இழைத்த மனோநிலையில் மாற்றம் மிகவும் அவசியம். மனோ நிலையில் பக்குவம் ஏற்படுவதற்கு உலகத்தில் பிறந்த உத்தமர் பலரின் வாழ்க்கை வரலாறுகளை அவர்களுக்கு ஏராளமாக எடுத்துரைக்கவேண்டும். எனக்கு முன்பு பேசிய ஒரு சட்டமன்ற உறுப்பினர் புராணக்கதைகள், மதசம்பந்தமான கதைகள் சில சமயங்களில் தவறான கருத்துக்களை கொண்டிருப்பதை எடுத்துக் தெரிவிப்பதாக கூறினார். அம்மாதிரி தவறான கருத்துக்கள் உண்டாகும் என்று சந்தேகம் ஏற்படுமானால், அந்தப் புராணங்களை நீக்கிவிட்டு நல்லவை என்று கருதக்கூடியவற்றை மட்டும் சொல்லிக் கொடுக்கலாம். புராணக்கதைகளே கூடாது என்ற கருத்தை வலியுறுத்த நான் இதைச் சொல்லவில்லை. அந்த மனோ நிலையிலே உள்ள குழந்தைகள் எதைப் புரிந்துகொள்ளுவார்கள், எதைப் புரிந்துகொள்ளமாட்டார்கள் என்ற வேறுபாடு உணர்ந்து நல்ல நீதியை எடுத்துச் சொல்லக்கூடிய நூல்களை மட்டும் அவர்களுக்கு போதிக்கவேண்டும். அதிலும் சிறந்த தலைவர்களின் வாழ்க்கை குறிப்புகளை மிக அதிகமாகச் சொல்லித்தருவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படுத்தவேண்டும். தனி ஒரு பாடத் திட்டம் தேவை. சிறப்பு உணவு தேவை. சிறந்த நல் வாய்ப்பு தேவை. இவைகளெல்லாம் இருந்தால்தான் மனநோயால் விளையும் குற்றம் குறைந்து சிறந்த குடிமக்களாக அவர்கள் திகழமுடியும். இந்த பள்ளிகளின் பெயரை குழந்தை குண நலப் பாதுகாப்புப் பள்ளி என்று திருத்தி அமைக்கவேண்டுமென்ற பொதுக்கருத்தை தெரிவித்துக் கொண்டு, என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

THE HON. SRI M. **BHAKTAVATSALAM** : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, பல கனம் அங்கத்தினர்கள் திருத்தப்பட்ட இந்த மசோதாவை மனப்பூர்வமாக வரவேற்று பேசினார்கள். அப்படி பேசும்பொழுது பல அரிய

5th September 1958] [Sri M. Bhaktavatsalam]

கருத்துக்களை தெரிவித்தார்கள். சில அடிப்படையான கருத்துக்களையும் வெளியிட்டார்கள். இந்த மசோதாவிலே அவர்கள் கண்ட குற்றங்களை யும் குறிப்பிட்டார்கள். குழந்தைகள் வளர்ச்சியில் இவ்வளவு அக்கறை எடுத்துக்கொண்டு இந்த விவாதத்தில் பங்கு எடுத்துக்கொண்ட கனம் அங்கத்தினர்களுக்கெல்லாம் முதல் முதலாக என்னுடைய நன்றியையும் பாராட்டுதலையும் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த சட்டம் பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு திருத்த சட்டமாகக் கொண்டுவரப்படுவது பற்றி சொன்னார்கள். பல ஆண்டுகள் ஆயிற்று. ஆனால் இதுவரையிலே இந்தப் பிரச்னையில் கவனம் செலுத்தப்படாமல் இல்லை. குழந்தைகள் நம்முடைய அரிய செல்வம். அந்தக் குழந்தைகளை சரிவர பாதுகாப்பது நம்முடைய கடமையும், பொறுப்பும் நன்மையும் ஆகும் என்பதை நாம் எல்லோரும் உணர்கிறோம். அரசாங்கமும் இதில் கவனம் செலுத்திக் கொண்டு தான் வருகிறது. குழந்தைகள் தவறுதலாக நடந்துகொள்ளு கிறார்கள். அதற்குக் காரணம் இருக்கிற சூழ்நிலை என்பதையும் நாம் எல்லோரும் உணர்ந்திருக்கிறோம். சில குழந்தைகள் திக்கற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள். வேறு சில குழந்தைகள் சூழ்நிலை காரணமாக சிற்சில குற்றங்களை, தவறுகளை, செய்கிறார்கள். குழந்தைகளை பராமரிப்பவர்கள் அவர்களுக்கேற்றவாறு தனியாக கவனம் செலுத்தவேண்டும் என்று ஒரு அறிய கருத்தும் தெரிவிக்கப்பட்டது. இதுபற்றி பொறுக்கு கமிட்டியிலும் நன்றாக கவனம் செலுத்தப்பட்டது. எல்லா குழந்தைகளும் ஒரே ஸ்தாபனத்தில் பராமரிக்கப்பட்டு வந்தன. ஆனால் இப்போதைய கருத்து திக்கற்ற குழந்தைகளை தனியாகவும் குற்றம் செய்து அதற்காக தண்டிக்கப்பட்ட குழந்தைகளை தனியாகவும் வைத்துபராமரிக்கவேண்டும். இவர்களுக்கு விசாரணை கூட தனித்தனியாக இருக்கவேண்டும் என்பது. இவைகளெல்லாம் பற்றி இப்பொழுது முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது, தனி கோர்ட்டுவைக்கவேண்டுமென்று கூட சிலர் யோசனை கூறினார்கள், வற்புறுத்தினார்கள். அவ்வாறெல்லாம் தனி கோர்ட்டு ஏற்படுத்துவது என்றால், அதற்கு இன்னும் அதிகமாக செலவு ஆகும், அதற்கு இப்பொ ழுது அவசியமில்லை என்பதினால், அந்த யோசனை ஒப்புக்கொள்ளப்பட வில்லை. கடைசியில் பேசிய கனம் அங்கத்தினர் குறிப்பிட்டதுபோல் குழந்தைகளின் மனோநிலை கவனிக்கப்படவேண்டும். இதை நன்றாக அர சாங்கம் உணர்ந்திருக்கிறது. ஒரு சிறந்த மனோநிலை ஆசிரியருடைய சேவை யைக்கூட இன்று அரசாங்கம் பயன்படுத்திக்கொண்டு வருகிறது. இம்மாதிரி ஸ்தாபனங்களையெல்லாம் இந்த நிபுணர் பார்வையிட்டு, இந்த ஸ்தாபனங் களில் உள்ள மேற்பார்வையாளர்களுக்கு சில பயிற்சிகளையும் அளிக்கிறார். குற்றம் செய்கின்றவர்களைக்கூட, மனோநிலைக்கு ஏற்றவாறு, சூழ்நிலைக்கு ஏற்றவாறு, பிரித்துவைத்துக் கொள்ளுவது நலம் என்ற கருத்தை நான் வரவேற்கிறேன். அதை எவ்வளவு தூரம் அமுலுக்குக் கொண்டு வரமுடியுமோ, அந்த அளவுக்கு அமுலுக்குக் கொண்டுவர அரசாங்கம் கவ னம் செலுத்தும். இன்று இந்தக் குழந்தைகளை பராமரிப்பதற்கு இடம் போதாது என்று சொன்னார்கள். அது உண்மை தான். நிதி நிலைமைக்கு ஏற்றவாறு எவ்வளவு தூரம் இதை கவனிக்கமுடியுமோ, அந்த அளவு அரசாங்கம் இதை கவனிக்கும். இதனுடைய அவசியத்தை அரசாங்கம் உணராமல் இல்லை. அரசாங்கம் நடத்தும் ஸ்தாபனங்களை எவ்வளவு தூரம் விரிவுபடுத்த முடியுமோ அவ்வளவுக்கு முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளப்படு கிறது. தனிப்பட்டவர்களும், மற்றவர்களும் நடத்தும் ஸ்தாபனங்களுக்கும் எவ்வளவு தூரம் வசதிகளை பெருக்கக்கூடுமோ, ஆதரவு அளிக்கக்கூடுமோ, அந்த வகையிலும் கவனம் செலுத்தப்படுகிறது.

இந்த மசோதாவே போதாது என்ற கருத்து வெளியிடப்பட்டது. பொதுவான சில கருத்துக்களும் வெளியிடப்பட்டன. எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் சிறு வயதிலே புகை பிடிப்பது பற்றி இந்த மசோ தாவில் குறிப்பிடப்படவில்லை என்று சொன்னார்கள். இதுபற்றி பொறுக்குக் கமிட்டி விவாதித்தது. ஆனால் "ஜுவினைல் ஸ்மோகிங்" என்பது தனி விஷயம், அதுபற்றி தனியாக நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமே தவிர, அதை இந்த மசோதாவில் புகுத்துவது சரியல்ல என்ன முடிவான

Sri M. Bhaktavatsalam] [5th September 1958

அபிப்பிராயம் தெரிவிக்கப்பட்டது. குழந்தைகள் புகை பிடிப்பது தவறு என்பதைப் பற்றி இங்கே பல அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அதை எப்படி தவிர்ப்பது என்பதுதான் நாம் கவனிக்கவேண்டிய விஷயம். பெற்றோர்களே ருசித்து புகை பிடிப்பதால், அவர்கள் வீட்டு குழந்தைகளை எப்படி புகை பிடிக்காமல் தடுப்பது என்பது தான் பிரச்னை. தகப்பனார் பீடி குடிக்கும் பழக்கம் உள்ளவராக இருக்கிறார். சில இடங்களில் பெண்கள் கூட குடிக்கத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். அப்படியிருக்கும் பொழுது சட்டம் போட்டு குழந்தைகளை தடுப்பதுதான் சிரமம். பெற்றோர்கள் ருசித்து, அனுபவித்து குடிக்கும்பொழுது, தவறு என்று தெரிந்தாலும் குழந்தைகள் குடிப்பதை தவிர்க்க முடியவில்லை. இதற்காக நாம் அவசரப்பட்டு சட்டம் இயற்றிவிட்டால் மட்டும் போதாது. அதை நிறைவேற்றுவதில் எத்தனையோ கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. இதையெல்லாம் முக்கியமாக பெற்றோர்கள் கவனித்துக்கொள்ளவேண்டும். எவ்வளவுதான் சட்டம் செய்தாலும், எவ்வளவு ஸ்தாபனங்கள் ஏற்படுத்தினாலும், பெற்றோர்கள் தங்கள் பொறுப்பை, சொந்த நிலைமையை உணர்ந்து குழந்தைகள்மீது கண்காணிப்பு செலுத்தவில்லை என்றால், எந்தச் சட்டமும் போதுமான பலன் அளிக்காது.

எதிரே உட்கார்ந்திருக்கும் கனம் அங்கத்தினர்கள் பிச்சை எடுப்பதை பற்றி சொன்னார்கள். இது வருந்தத்தக்க நிலைமை தான். நான் வட நாட்டிலே அவ்வளவு கூர்ந்து கவனிக்கவில்லை. நம் எல்லோருக்கும் மிகுந்த வருத்தத்தை அளிக்கக்கூடியது, பிச்சைக்காரர்கள் நம்முடைய நாட்டிலிருந்து படையெடுத்து வட நாட்டிற்குப் போய் அங்கே ஸ்தாபனம் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதுதான். இதுபற்றி நான் முன்பு ஒருமுறை குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். அங்குள்ள பிச்சைக்காரர்கள் நல்ல முறையில் வாழ்க்கை நடத்துவதற்கு டில்லியில் ஒரு கூட்டுறவு சங்கம் ஸ்தாபித்துக்கொடுப்பதற்கு ஒருவர் ஏற்பாடு செய்தார். ஆனால் நம்முடைய நாட்டிலிருந்து அங்கு சென்று பிச்சை எடுப்பவர்கள் " உங்களுக்கு என் இந்தத் தொந்தரவு, எங்களை விட்டுவிடுங்கள், நாங்கள் எங்கள் தொழிலை நடத்திக்கொண்டு வருகிறோம், கூட்டுறவு சங்கம் எங்களுக்கு சரிப்பட்டு வராது " என்று சொல்லி விட்டார்கள். பிச்சை எடுப்பதற்காக அபராதம் போடுகிறார்கள். ஆனால், பிச்சையெடுத்தே சிலர் பணம் சேர்த்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பிச்சை எடுப்பது நல்ல பயன் அளிக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. அவர்களுக்கு வேறு தொழில் அவசியமில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். சிலர் இந்த பிச்சை எடுக்கும் தொழிலை விடுவதற்கு தயாராக இல்லை. இந்த நிலையை நாம் அகற்றத்தான்வேண்டும். பிச்சை எடுப்பதைத் தடுப்பதற்கு சட்டம் இருக்கிறது. சட்டம் அமுல் நடத்தப் படுகிறது. பிச்சைக்கார விடுதிகள் இருக்கின்றன. நகரசபைகளுக்கும் " ஆங்காங்கு **'Beggar Home'** ஏற்படுத்துங்கள், அதற்கு அரசாங்கம் வேண்டிய ஆதரவு அளிக்கும் " என்று சொல்லியிருக்கிறோம்.

12.40 a.m.

இதற்கெல்லாம் பொதுஜன அபிப்பிராயம் திரட்டப்பட வேண்டும். பிச்சை எடுக்கும் நிலைமை மிக மோசமானதுதான் என்பதை நான் ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன். ஆனால் பிச்சை எடுப்பது இல்லாமை காரணத்தினால் அல்ல. கனம் அங்கத்தினர்கள் பார்த்திருப்பார்கள், பிச்சை எடுக்க வில்லை என்றால் சிலருக்கு வேறு வேலை கிடையாது. வேறு வேலை இல்லாமல், பிச்சை எடுப்பதால் நல்ல வருமானம் வருகிறது. ஆகவேதான், " இவர்கள் இப்படி இருந்தால் இருந்துவிட்டுப் போகட்டும்—குழந்தைகளை பிச்சை எடுப்பதற்கு உபயோகப்படுத்த, பயன்படுத்த பார்க்கிறார்களே அதைத் தடுக்க வேண்டும். குழந்தைகளை அதற்குப் பயன்படுத்தக்கூடாது. அதற்கு நாம் இடங்கொடுக்கக்கூடாது " எனவேதான் இங்கே சிலவற்றை குற்றமாக, மசோதாவில் குறிக்கப்பட்டிறிருக்கிறது.

மற்றொன்று, போதைப் பொருள்கள், லாகிரி வஸ்துக்கள் இவைகளை கையாளுபவர்கள் குழந்தைகளைக் கொண்டு காரியங்களைச் செய்யக் கூடாது. அது அவர்களைக் கெடுத்துவிடும். பெற்றோர்கள் அல்லது அதில் ஈடுபட்டுள்ளவர்கள் பக்கத்திலேயே இருப்பதால் இவர்களுக்கும், நாமும்

5th September 1958] [Sri M. Bhaktavatsalam]

குடிக்கலாம் என்ற எண்ணம் வரும். இவ் விஷயங்களில் பெற்றோர்கள் மிக கவனமாக இருக்க வேண்டும். தெரிந்தோ, தெரியாமலோ, சட்டம் விளங்கியோ, விளங்காமலோ திருட்டுத் தனமாகவோ, வெளிப்படையாகவோ குழந்தைகளை ஈடுபடுத்தினால் அது ஒரு தனிக் குற்றம். தண்டனைக்கு உள்ளாவார்கள். இதைப்பற்றியதுதான் இந்தப் பிரிவு. பிரிவின் நோக்கம் அதுதான்.

வேறொன்று பெண்களைப்பற்றியது. கள்ளக் கடத்தல் பற்றியது. இதைப்பற்றி பல அங்கத்தினர்கள் விரிவாகச் சொன்னார்கள். கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ சட்டநாதக் கரையாளர்கூட குறிப்பிட்டார்கள். இதற்கெல்லாம் பெண்களை காலாகாலத்தில் கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுத்து விடுவதுதான் சரியான பரிகாரம், பாதுகாப்பு. சட்ட பூர்வமாக வயது கல்யாணம் செய்வது நல்லது என்கிற எண்ணம் பரவி வருகிறது. நாம் பிறப்பு குறைய வேண்டும் என்று ஆவல் கொண்டு வருகிறோம். பிறப்பைக் குறைக்க கொஞ்சம் வயது அதிகமான பிறகு கல்யாணம் செய்வது நல்லது. வயது கடந்து கல்யாணம் செய்ய வேண்டும் என்கிறபோது, 20 அல்லது 25 வயதுக்கு மேல் கல்யாணம் செய்வதானால், அதுவரை அந்தப் பெண்களைக் காப்பாற்றுவது பெற்றோர்களுக்குப் பெரிய பொறுப்பு. வசதி இருப்பவர்களுக்கே பெரிய பொறுப்பு ; இல்லாதவர்களுக்கு மிகக் கடுமையான பொறுப்பு அது. ஆகவே வசதிக் குறைவாக இருப்பவர்கள், தங்கள் கஷ்டத்தைப் பயன் படுத்தப் பார்க்கிறார்கள். இதற்குக் கடுமையான ஒரு சட்டம், ஒரு நிபந்தனை தேவைப்படுகிறது. அதைதான் இந்த 36-எச் என்ற பிரிவு செய்கிறது. நான் சொல்லுவேன், இதையெல்லாம் செய்யும் அதிகாரம் அரசாங்க அதிகாரியிடம் அல்ல, ஆனால் கோர்ட்டுக்கு கொடுக்கப்படுகிறது. இம்மாதிரி தவறுகள், கோர்ட்டுக்குத் தெரிந்தால், நடவடிக்கை எடுப்பார்கள். இதில் ஆட்சேபிக்க இடம் இல்லை, அவசியமும் இல்லை. இந்தப் பிரிவு அவசியமானது, அடிப்படையானது. ஆகவே இதை எடுத்துவிட வேண்டுமென்பதை ஒப்புக்கொள்ள முடியாது.

அதேமாதிரி, பல கனம் அங்கத்தினர்கள் அபிப்பிராயங்களை சொன்னார்கள். பத்திரிகைகளைப்பற்றியும், ஸினிமாக்களைப்பற்றியும் சொன்னார்கள். கதைகளைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். புராணங்களைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். புராணக் கதைகளைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். நாடகங்களைப்பற்றி, புராண நாடகங்கள், சமூக நாடகங்கள் இவற்றைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். பல்வேறு கருத்துக்களைச் சொல்லி நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று பொதுப்படையாகச் சொல்லுவதில் பயன் இல்லை. எல்லாவற்றையும் அடியோடு அடைக்க முடியாது. எழுத்துப் பூட்டுப் போட முடியாது. பேச்சுப் பூட்டு போட முடியாது. பத்திரிகைகளில் ஆபாசமாக எழுதுகிறார்கள் என்றால், அதைப் படிக்க பத்திரிகை ரசிகர்கள் இருக்கிறார்கள். இதற்கெல்லாம் சட்டம் போட முடியாது. பத்திரிகையில் "பருவப் பெண்" என்று கொட்டை எழுத்தில் போட்டால், அது சிலர் கண்ணைக் கவருகிறது. விலை கொடுத்து வாங்குகிறார்கள். படிக்கிறார்கள். இதற்கெல்லாம் சட்டம் செய்ய முடியாது. இதை யெல்லாம் தடுக்க பொதுஜன அபிப்பிராயம் திரட்டப்பட வேண்டும்.

மற்றொரு திருத்தத்தை கனம் கரையாளர் அவர்கள் சொன்னார்கள், "மசோதாவில், பேர், ஊர் மட்டும் போடக்கூடாது என்று இருக்கிறது, அது போதாது. அடியோடு போடக்கூடாது" என்று சொன்னார்கள். மற்ற அங்கத்தினர்களும் அந்தக் கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள். அது வெகுவாக பத்திரிகை சுதந்திரத்தில் தலையிடுவதாகும். அதன்மீது ஆட்சேபங்கள் எற்படும். அத்தகைய நிலைமையை ஏற்படுத்த முடியாது. (ஸ்ரீ கே. அன்பழகன் : 'decent language) உபயோகித்தல் எனலாம். **Decent language** உபயோகிக்க வேண்டும் என்று போடலாம் என்கிறார்கள். ஆனால் இப்பொழுதும், **obscene** -ஆக இருந்தால், கோர்ட்டு நடவடிக்கை எடுக்கலாம். எடுக்கிறார்கள். ஒரு சொல் அல்லது குறிப்பு ஆபாசம் என்று யார் சொல்லுவது என்ற பிரச்சினை ஏற்படுகிறது. அதற்கு

கோர்ட் இருக்கிறது. அதற்காகவெல்லாம்தான் குழந்தைகளைப்பற்றி எழுதும்போது பேர், ஊர் போடக் கூடாது என்று போட்டிருக்கிறோம். அதற்குமேல் சட்டத்தை இன்னும் கடுமையாக ஆக்குவது சரியல்ல.

திக்கற்றவர்கள், அப்படிப்பட்ட குழந்தைகளைப் பராமரிக்கும் விஷயத்தில் தேவஸ்தானங்கள், மடங்கள் உதவி செய்ய வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அதற்கு ஆட்சேபம் ஒன்றும் இல்லை. ஏற்கனவே சிறிது அவர்களும் செய்து வருகிறார்கள். ஆனால் அதை இன்னும் அதிக அக்கறையோடு செய்ய வேண்டும் என்றால், அந்தந்தப் பிராந்தியத்தில் உள்ளவர்கள் அதிக அக்கரை கொண்டு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டால் அந்தப் பணி சீரிய முறையில் நடைபெறும்.

கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ வேதரத்தினம் பிள்ளை சொன்னார்கள். மத மாற்றத்திற்கு குழந்தைகள் உட்படுகிறார்கள், அதைத் தடுக்க வேண்டும் என்று. அது தவிர்க்கப்பட வேண்டியதுதான். ஆனால், இப்பொழுதும், குழந்தை பிராயத்தில் செய்யப்படும் எந்தத் தவறும், கட்டாயத்தால் செய்யப்பட்டது என்று நடவடிக்கை எடுக்கலாம். அதற்குத் தனிச் சட்டம் தேவையில்லை. மேலும் இந்த விஷயங்களில் அந்தந்த மதப் பற்றுள்ளவர்கள், சமயப் பற்றுள்ளவர்கள் சேர்ந்து, அதற்கென்று ஸ்தாபனம் வைக்கலாம். அப்படியிருந்தால், ஒரு சமயத்தில் பற்றுள்ள குழந்தைகளை மத மாற்றத்திலிருந்து தவிர்க்க முடியும். சிலருக்கு அக்கரை இருக்கிறது. மற்றவர்களுக்கு அவ்வளவு சிரத்தை இருப்பதில்லை. எல்லோரும் குழந்தைகளை சீராக வளர்க்க முன்வர வேண்டும் என்பதுதான் நம் ஆவல்.

ஜுவனைல் கோர்ட்டுகள் அதிகமாக இருக்க வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். பல இடங்களில் இல்லை என்றும் சொன்னார்கள். அந்த விஷயத்தைக் கவனித்து வருகிறோம்.

கனம் அங்கத்தினர் லாஸர் "**commit**" என்பதை "**placed**" என்று மாற்றியிருப்பது சரியன்று, ஏன் அப்படிப் போட்டார்கள் என்று கேட்டார்கள். லெக்ஸிகனில் இல்லை என்று எடுத்துக்காட்டினார்கள். நாம் ஒரு ஸாவரின் லெஜிஸ்லேடிவ் பாடி. "கமிட்" என்ற ஒரு புதுப் பதத்தை ஏன் நாம் பிரயோகிக்கக்கூடாது. நாலுபேர் பிரயோகித்தால் அது தானாக நாளாவட்டத்தில், லெக்ஸிகனில் வருகிறது, என்ஸைக்ளோபேடியாவில் வருகிறது. ஆகவே அதைப்பற்றி யெல்லாம் கவலைப்பட வேண்டாம் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

12-வது பிரிவில் "**otherwise**" என்ற வார்த்தையை எடுத்துவிட வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அதை நான் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன். அது நல்லது என்று நான் கருதுகிறேன். இதைக் கவனித்துக்குறிப்பிட்ட அங்கத்தினர் அவர்களைப் பாராட்டுகிறேன்.

இந்தக் குழந்தைகளை அனுப்பும் நிலையம் ஜெயிலாகக் கருதப்படக் கூடாது. இது முக்கியமான, அடிப்படையான கருத்து. சில ஆண்டுகளாகவே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கருத்து இது. அதன் பேரிலேயே நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டு வருகின்றன.

அவைகளையெல்லாம் பரிசீலனை செய்து, இன்னும் இந்தக் குழந்தைகள் பராமரிப்பில் எதையெல்லாம் கவனிக்க முடியுமோ, அவைகளை யெல்லாம் கவனித்து சர்க்கார் செய்வார்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

12–30 p.m. 'ப்ளேயிங்' என்று இருப்பதைப்பற்றி, அதாவது குழந்தைகள் விளையாடுவதைப்பற்றி, குறிப்பிட்டார்கள். டான்சிங் இல்லாமல் ப்ளேயிங் இருக்கலாம். வெறும் டான்சிங்கும் இருக்கலாம். அது அபிநயம் ஆகாது. க்ளாஸ் 12-ல் சொல்லியிருக்கிறபடி ப்ளேயிங் இருக்க வேண்டும். ப்ளேயிங் என்றால் எல்லாம் சேர்ந்து இருக்கிறது. ஆகையால் கனம் அங்கத்தினர்களுக்கு அதைப்பற்றி கவலை வேண்டியதில்லை.

5th September 1958]

SRI K. ANBAZHAGAN : அவைத் தலைவர் அவர்களே, ஆன் பாயிண்ட் ஆப் ஆர்டர். சட்ட மன்றத்தில் பத்திரிகையை படித்துக்கொண்டிருக்கலாமா ?

DEPUTY SPEAKER : I did not notice it.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : பல அங்கத்தினர்கள் பல விதிகளைப்பற்றி குறிப்பிட்டார்கள். கனம் டேனியல் அவர்கள் சில பிரிவுகளைப்பற்றி தன்னுடைய ஆட்சேபணையைத் தெரிவித்தார். அவைகளைப்பற்றியும் நான் முன்பே தெரிவித்து விட்டேன். அவைகளைப்பற்றி இன்னும் ஆட்சேபிப்பதற்கு இடம் இல்லை. இந்தப் பிரிவுகள் அவசியம் வேண்டியிருக்கும் என்று கருதித்தான் அவைகள் எல்லாம் போடப்பட்டிருக்கின்றன. மற்றப்படி கனம் அங்கத்தினர்கள் இந்த மசோதாவுக்கு சாதாரணமாக ஆதரவு தந்து பல யோசனைகளைத் தெரிவித்ததற்கு நான் என்னுடைய நன்றியை தெரிவித்துக்கொண்டு இந்த மசோதாவை கனம் அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

DEPUTY SPEAKER : I shall put the motion to vote now. The question is—

"That the Madras Children (Amendment) Bill, 1958 (L.A. Bill No. 10 of 1958), as amended by the Joint Select Committee be taken into consideration."

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clauses 2 to 11 were put and carried.

Clause 12.

SRI S. M. ANNAMALAI : Sir, I move—

"In the proposed new clause (*dd*) of section 29 (1) of the principal Act, *omit* the words 'or otherwise'."

The amendment was duly seconded.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I accept the amendment.

DEPUTY SPEAKER : The question is—

"In the proposed new clause (*dd*) of section 29 (1) of the principal Act, *omit* the words 'or otherwise'."

The amendment was put and carried.

Clause 12, as amended, was put and carried.

Clauses 13 to 16 were put and carried.

Clause 17.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I move—

"In the proposed new section 35-B, *for* the words 'after discharge or release, under the supervision of a probation officer', *substitute* the words 'after discharge or release, under the supervision of a probation officer or in an after-care organization."

DEPUTY SPEAKER : The question is—

"In the proposed new section 35-B, *for* the words 'after discharge or release, under the supervision of a probation officer', *substitute* the words 'after discharge or release, under the supervision of a probation officer or in an after-care organization."

The amendment was put and carried.

Clause 17, as amended, was put and carried.

Clause 18 was put and carried.

Clause 19.

SRI K. SATTANATHA KARAYALAR : Sir, I move—

"*Delete* the proposed new section 36-H."

SRI M. JAGANNATHAN : Sir, I second it.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : இந்தத் திருத்தத்தை நான் ஏற்றுக்கொள்வதற்கு இல்லை. இதற்குக் காரணம் நான் முன்பே விளக்கி இருக்கிறேன்.

SRI K. SATTANATHA KARAYALAR : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த திருத்தத்தைக் கொடுத்ததற்கு ஒரே ஒரு காரணம்தான் உண்டு. அதாவது கோர்ட்டு விசாரிக்க வேண்டாம் என்று சொல்ல நான் முன் வரவில்லை. பதினாறு வயதுக்குட்பட்ட பெண் தவறுதலாக நடந்து கொண்டால் அல்லது அவள் தவறுதலாக நடந்து கொள்வதற்கு யாராவது உடந்தையாக இருந்தால் அல்லது அவளைப்பற்றி சந்தேகபட்டால் அவளைக் கோர்ட்டுக்கு இழுப்பதற்கு முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளலாம். அதற்கு வேண்டிய மனுவையும் செய்து கொள்ளலாம். பெற்றோர்களுக்குத் தெரியாமலோ அல்லது தெரிந்தோ கோர்ட்டுக்கு மனுச் செய்து கொண்டு இழுக்கலாம். யாராவது கோர்ட்டுக்கு மனுச் செய்து கொள்ளலாம் என்று இருக்கிறது. இதை வேண்டாதவர்கள் தவறுதலாக பயன்படுத்திக்கொள்வார்கள். அதாவது "**Misuse**" என்று சொல்லுவார்களே அப்படி பயன்படுத்திக்கொள்ளலாம். அதனால் பெண்களுக்கு பாதுகாப்பு இல்லாமல் போய்விடுகிறது. பக்கத்தில் இருப்பவர்கள் ஏதாவது விரோதத்தினால் அப்படி மனுச் செய்து கொள்ளலாம். ஏதாவது பெண்களுடைய பெற்றோர்கள் அந்த பெண்ணை கவனிக்காமல் இருந்தால் அப்படி கோர்ட்டுக்கு இழுப்பதற்கு வழி இருக்கிறது. அதற்கு சந்தர்ப்பம் இருப்பதால் அதற்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் நான் இந்தத் திருத்தத்தைக் கொடுத்திருக்கிறேன். சில பெண்கள் பெற்றோர்களுடைய பாதுகாப்பில் இல்லாமல் இருக்கலாம். அவர்களுக்கு பாதுகாப்பு கொடுக்கும் முறையில் இந்தத் திருத்தம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதன்படி இந்த திருத்தத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

SRI N. K. PALANISAMI : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, சிறுவர்களுக்கு ஏதாவது கெடுதல் செய்தால் ஏற்கெனவே அவர்கள் பேரில் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்வதற்கு க்ரிமினல் ப்ரொஸீஜர் கோடில் விதி இருக்கிறது. அதைப் போலவே இதிலும் "இல் ட்ரீடெட்" என்று இருக்கிறது. யாராவது வேண்டுமென்றாலும் வேண்டாமென்றாலும் மற்றொருவர் பேரில் குற்றம் சாட்டலாம்.

". . . a child or young person wilfully assaults, ill-treats, neglects, abandons or exposes him or causes or procures him to be assaulted, ill-treated, neglected, abandoned, or exposed or neglects.

5th September 1958] [Sri N. K. Palanisami]

in a manner likely to cause unnecessary mental or physical suffering . . .'' என்று இரு க்கிறது. ஆகவே கனம் அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்கிறேன், இவைகளை எப்படி "ப்ரூவ்" பண்ணுகிறது என்று. "நெக்லெக்ட்" என்று சொல்வதை எப்படி "ப்ரூவ்" பண்ணுவது? "ப்ரூவ்" பண்ணுவதற்கு வழி இல்லாமல் இருந்தால் என்ன செய்வது ?

SRI A. GOVINDASAMY : அது கிளாஸ் 36-எச். இது அல்ல.

(உடனே கனம் பழனிசாமி உட்கார்ந்து விட்டார்.)

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : நான் ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டது போல் யாராவது 'கம்ப்ளெயிண்ட்' கொடுத்தால்தான், ப்ரைமா பாசி கேஸ் இருந்தால்தான் அதை கோர்ட் எடுத்துக்கொள்ளும். கேஸ் இருக்கிறது என்று கோர்ட் கருதினால்தான் அதற்கு மேல் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளப்படும். கம்ப்ளெயிண்ட் கொடுத்தவுடனேயே கோர்ட்டுக்கு வர வேண்டும் என்பது இல்லை. அதனால் இந்த திருத்தம் அவசியம் என்று நான் கருதவில்லை. சில சமயங்களில் குழந்தைகளை பெற்றோர்கள் கவனிக்காமல் இருக்கலாம். அந்த சூழ் நிலையில் பெற்றோர்கள் இருந்தால் அப்படிப்பட்ட குழந்தைகளுக்கு பாதுகாப்பு இருக்கவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இந்தப் பிரிவு சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே இந்த விதியை அப்படியே ஆதரிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

*SRI K. ANBAZHAGAN : துணைத் தலைவர் அவர்களே யார் குற்றம் சாட்டினாலும் அவர் கோர்ட்டின் முன் கொண்டு வரப்பட வேண்டும் என்று இருப்பதை விட, சட்டசபை உறுப்பினர்களோ, கவுன்சிலர்களோ அல்லது அப்படிப்பட்ட தகுதியுடையவர்கள் குற்றம் சாட்டுவதன் பேரில் அந்தக் குற்றச்சாட்டை கோர்ட் விசாரிப்பதற்கென்று ஒரு தகுதி நிர்ணயிக்கப்படுவது நல்லதல்லவா ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : இதைப்பற்றி, மேற்கொண்டு விதிகள் அமைக்கும்போது இது கவனிக்கப்படும். ஆனால் தகுதியை நிர்ணயிப்பது தான் சிரமம். அதுவும் சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் மீது இந்தப் பாரத்தைப் போடக்கூடாது என்பதுதான் என்னுடைய கருத்து.

SRI A. GOVINDASAMY : தவறான அல்லது உண்மைக்கு மாறான கேஸை கோர்ட்டுக்கு விண்ணப்பித்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிந்தால் அப்படி விண்ணப்பித்துக் கொண்டவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்ற விதி இருந்தால்தான் தவறான கேஸ்கள் கோர்ட்டுக்கு கொண்டு வரப்படாமலிருக்கக்கூடிய பாதுகாப்பு இருக்கும். அதையாவது மந்திரி அவர்கள் சேர்த்துக்கொள்வார்களா ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : இப்பொழுது இந்தச் சட்டத்திலே நான் சேர்த்துக்கொள்வதற்கில்லை. இதைப்பற்றி விதிகளிலே என்ன என்ன பாதுகாப்பு அளிக்கப்படவேண்டுமோ அதை அளிக்க முடியும்.

DEPUTY SPEAKER : The question is—

" *Delete* the proposed new section 36-H."

The amendment was put and lost.

Clause 19 was put and carried.

Clauses 20, 21 and 22 were put and carried.

[5th September 1958

Clause 23.

DEPUTY SPEAKER : The motion is—

"That clause 23 do stand part of the Bill."

SRI K. SATTANATHA KARALAYAR : Mr. Deputy Speaker, Sir, I move the amendment standing in my name, namely—

"In the proposed new section 39-D, in sub-section (1) the words 'disclose the name, address or school or any other particulars calculated to lead to the identification of the child or young person nor shall any picture of any such child or young person' and the provisos to the above sub-section be omitted."

SRI M. JAGANNATHAN : I second the amendment, Sir.

DEPUTY SPEAKER : Amendment moved—

"In the proposed new section 39-D, in sub-section (1), the words 'disclose the name, address or school or any other particulars calculated to lead to the identification of the child or young person nor shall any picture of any such child or young person' and the provisos to the above sub-section be omitted."

SRI K SATTANATHA KARAYALAR : உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தத் திருத்தத்தை ஒப்புக்கொண்டால் பத்திரிகைகளுடைய சுதந்திரத்திற்குப் பங்கம் விளையும் என்று மந்திரி அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால், பத்திரிகை தர்மம் என்பதே இல்லாத சில பத்திரிகைகளும் நாட்டிலே இருக்கத்தான் செய்கின்றன. இது தொத்து வியாதி மாதிரி ஒரு பத்திரிகையிலிருந்து அடுத்த பத்திரிகைக்குப் பரவுகிறது. இதை அவசியம் தடுத்துத்தான் ஆகவேண்டும். அதுபோன்று இளம் குற்றவாளிகளைப்பற்றி செய்திகளையும் இளம் குற்றவாளிகள் வழக்கு சம்பந்தமாக கோர்ட்டிலே வரும் செய்திகளையும் அவர்கள் பிரசுரிக்காமலிருப்பது நாட்டுக்கும் நன்மை பயக்கும் இளம் குற்றவாளிகளைக் குற்றம் செய்ய வேண்டுமென்று தூண்டாமலும் இருக்கும். அந்த அடிப்படையிலே இந்தத் திருத்தத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு மிகப் பணிவோடு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

*SRI K. ANBAZHAGAN : துணைத் தலைவர் அவர்களே, பத்திரிகைகளிலே வருகிற செய்திகளை இளம் குழந்தைகள் படிக்கின்ற காரணத்தினாலே, அது போன்ற தவறுகளைத் திரும்பச் செய்வதற்கு அந்தச் செய்திகள் தூண்டுகோலாக இருக்கின்றன. மிகப் பெரியவர்கள் தவறு செய்கின்ற போது, அதுபற்றிய செய்திகளைக் குழந்தைகள் படித்தால் அது பெரியவர்கள் செய்கிற காரியம் என்று விதிவிலக்காகவாவது கருத இடம் இருக்கிறது. ஆனால், அவர்களைப் போன்ற சிறுவர்கள், சிறுமியர்கள் செய்து விடுகிற தவறு சம்பந்தமான செய்திகளைப் பத்திரிகையில் படிக்கும் போது, முதலிலே மற்றவர்கள் எதிரிலே குற்றம் என்று எண்ணிப் பேசினாலும், தனித்திருக்கும் போது அந்த எண்ணம் உள்ளத்தின் ஆழத்திலே வேலை செய்து கொண்டிருந்து கடைசியாக அத்தகைய குற்றங்களைச் செய்வதற்கு அதுவே தூண்டுகோலாகிறது. எனவே, சில பத்திரிகைகளே இளம் குற்றவாளிகளின் எண்ணிக்கையைப் பெருக்கக் காரணமாகி விடுகின்றன. எனவே இளம் குற்றவாளிகளின் எண்ணிக்கையை மிகுதிப்படுத்தக்கூடாது என்ற நோக்கத்தோடு அப்படிப்பட்ட செய்திகளைப் பத்திரிகைகள் வெளியிடக்கூடாது என்ற கருத்தை உண்மையாகவே இந்த

5th September 1958] [Sri K. Anbazhagan]

அரசாங்கம் மேற்கொள்ளுமானால், அது பத்திரிகைகளுடைய ஜனநாயக உரிமையைப் பறிப்பதாகாது, மக்களுடைய ஜனநாயக உரிமையைப் பாது காப்பதாகும் என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

The Hon. Sri M. BHAKTAVATSALAM : கனம் உதவி சபா நாயகர் அவர்களே, இந்தத் திருத்தப் பிரேரணையை ஆதரித்த கனம் அங்கத்தினருடைய கவலையை நான் பாராட்டுகிறேன். இருந்தாலும், அடியோடு ஒரு செய்தியைப் போடக்கூடாது என்று சட்டம் செய்வது பத்திரிகைச் சுதந்திரத்திற்கு உகந்தது அல்ல என்றுதான் நான் கருதுகிறேன் " பெயர் போடாமல் போட்டால் " என்று இதிலே ஒரு நிபந்தனை இருக்கிறது. பெயர் போடாமல் வெளியிட்டால் அவ்வளவு தூரம் மனதைக் கெடுக்காது. ஆனால், பரிபூரணமாகப் போடாமலிருந்தால் நலம்தான் என்பதை நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன். ஆனால், பத்திரிகைகளுடைய கண்ணோட்டத்தோடு பார்த்தால், தண்டனை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற ஒரு செய்தியை அடியோடு போடக்கூடாது என்று சொல்வது அவ்வளவு எற்றுக் கொள்ளக்கூடியதல்ல.

Sri K. ANBAZHAGAN : கனம் அமைச்சர் அவர்களை வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். குழந்தைகள் குற்றங்கள் சம்பந்தப்பட்ட வரையில், வெளியார் அறியாதவாறு " இன் காமிரா " என்ற முறையில் தனியாக விசாரணை செய்வதற்கான பாதுகாப்பு அளிக்க அமைச்சர் அவர்கள் வழி செய்வார்களா ?

The Hon. Sri M. BHAKTAVATSALAM : இதைப்பற்றி விதிகள் போடும் போது கவனிக்கலாம்.

DEPUTY SPEAKER : The question is—

" In the proposed new section 39-D, in sub-section (1), the words ' disclose the name, address or school or any other particulars calculated to lead to the identification of the child or young person nor shall any picture of any such child or young person ' and the provisos to the above sub-section be omitted."

The amendment was put and lost.

Clause 23 was put and carried.

Clauses 24 and 25 and the Schedule were put and carried.

Clause 1 and the Preamble were put and carried.

The Hon. Sri M. BHAKTAVATSALAM : Mr. Deputy Speaker, I move—

" That the Madras Children (Amendment) Bill, 1958 (L.A. Bill No. 10 of 1958), as amended be passed."

DEPUTY SPEAKER : The question is—

" That the Madras Children (Amendment) Bill, 1958 (L.A. Bill No. 10 of 1958), as amended be passed."

The motion was put and carried and the Bill as amended was passed.

DEPUTY SPEAKER : The House will now adjourn and meet again at 9 a.m. on Monday, the 8th September 1958.

The House then adjourned.